

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

AUGUST 20, 1965 — No. 711 — 20th YEAR OF PUBLICATION

WELVAARTS-KANSEN

Toen enkele weken geleden de Canadese regering een rem zette op het bouwen van nieuwe projecten, zijn velen een beetje geschrokken. Wat betekende dit? Was dit een voorzichtige waarschuwing, dat het met de voorspoed gedaan was en dat inflatie haar intrede had gedaan? Er kwamen weliswaar geruststellende beschouwingen, maar die waren toch niet voldoende om alle vrees te bannen.

Nu zijn we echter weer over de schrik heen. De gigantische Russische order voor Canadees graan en meel heeft weer een glimlach op menig gezicht gebracht. Het kon niet mooier. Het belooft een zeer goede oogst te worden in de tarwe-provincies, — en nu zijn er afnemers ook. Daar delen niet alleen de farmers in Saskatchewan en Alberta in, maar daar profiteert het hele land van.

En als saus over de pudding, voegde de Canadese minister van handel er dezer dagen nog aan toe, dat Rusland nog wel voor de eerstkomende jaren een afnemer van belangwekkende hoeveelheden Canadees graan zal blijven.

Dit is dan nog alleen Canada maar. In de Verenigde Staten heeft men ook niet over slapte te klagen. Er wordt geproduceerd en er wordt verdiend. En hetzelfde geldt voor Europa. Laat het dan geen gouden eeuw zijn, men kan toch allerwege voorspoed constateren. Dat er zoveel mensen een trip naar Europa maken en dat er zoveel gasten uit Europa overkomen, is niet alleen een gevolg van de immigratie, het is eveneens een teken, dat het ons goed gaat.

Daar zit een profetische kant aan.

Een profetische kant niet alleen *in die zin, dat de Heiland ons voorzegd heeft*, dat er een onbezorgde tijd komt, vergelijkbaar met de dagen van Noach. Zij zullen eten en drinken, kopen en verkopen, trouwen en ten huwelijk geven . . . . Dat zal Hij dan zo maar onderbreken. Zo maar, als de mensen in hun gedachten niet met Hem bezig zijn. Zo maar, in een tijd van welvaart.

Er zijn stellig redenen om onze tijd op deze wijze te bezien.

Er zit ook in andere zin iets profetisch in deze tijd, die ons er dankbaar voor maakt. Want wij willen niet alleen dankbaar zijn, omdat een mens nu tenminste nog eens iets nieuws kopen kan. Of dat wij nu wat vlugger aan een ander huis denken kunnen of ons tegenwoordige huis kunnen afbetalen. Of dat wij eindelijk eens een andere car kunnen kopen. Wij willen voornamelijk dankbaar zijn, omdat deze tijd ons in staat stelt de komst van de Heiland mee te helpen voorbereiden.

Een paar voorbeelden.

Enkele dagen geleden lazen wij, dat in Indonesië nu al vijftig procent van de bevolking lezen kan. In India is het aantal mensen, dat zelfstandig lezen kan, in de laatste vijftien jaar met 150 miljoen toegenomen.. Het zal voor een groot gedeelte van de christenen in welvarende landen afhangen, wát zij nu lezen zullen.

In Spanje, dat jarenlang practisch gesloten was voor bijbels en protestants-christelijke lectuur, is een opvallende belangstelling daarvoor aan de dag getreden. Van regeringswege is er wel niet veel veranderd, maar de bevolking is er gedeeltelijk ontvankelijk voor geworden. In één jaar tijds hebben twintig duizend Spanjaarden zich laten inschrijven voor schriftelijke bijbel-cursussen.

In Mexico en Zuid-Amerika kunnen organisaties als The World Home Bible League en T.E.L.L. haast niet voldoen aan de vraag naar bijbels en tractaten.

En om dichter bij huis te blijven: ondanks alle moeilijkheden van de immigratie, moeten vrijwel overal de christelijke scholen uitbreiden. De Hamilton Christian High moet nodig bijbouwen. In Zuid-West Ontario en in British Columbia gaan de Christian Highs beginnen. Toronto betrekt binnenkort een heel nieuw gebouw.

De Christelijke sociale actie ziet ongedachte mogelijkheden.

Voor het werk aan de openbare universiteiten liggen prachtige plannen klaar.

Dachten wij zo'n dertig jaar geleden aan de diaconie nog alleen als een arm van de plaatselijke kerk voor hulpverlening aan eigen kerkmensen, nu wordt via het werelddiaconaat de barmhartigheid van de Heiland tot ver overzee beoefend.

En zo zou men kunnen doorgaan.

Aan alle kanten . . . neen, zeg nu niet dat er een "beroep op onze beurs wordt gedaan". Zeg liever, dat aan alle kanten ons de gelegenheid wordt gegeven mee te helpen aan de voorbereiding van de komst van de Heiland. Want dat is het.

Hiermede is niet gezegd, dat wij van onze acties Gods zaak moeten maken. Dit is een dooddoener, die het mooie uit de gelegenheid wegneemt. Wij zouden er veel meer de nadruk op moeten leggen, dat onze actie, welke die actie dan ook maar wezen mag, dienst aan God is. Niemand kan op alle fronten tegelijk dienen. Dat verwacht nieman van ons, zelfs de Here niet. Maar onze financiële steun aan die verschillende fronten is wel degelijk een deelname aan de proclamatie van het Koninkrijk Gods.

Misschien zijn er nu al, die niet verder lezen en reeds aan een volgende bladzijde van de krant zijn begonnen. Want over financiële bijdragen spreken is geen populaire bezigheid. Dat wordt gauw opgenomen als het binnendringen van het private leven van de mens.

Maar dit mag ons er toch niet van weerhouden er op te wijzen, dat onze tijd, onze welvaarts-tijd ons bijzondere gelegenheden biedt.

Welvaart heeft iets gevaarlijks.

Zij kan een mens zo gemakkelijk individualistisch maken.

Wij moeten ons de begintijd van onze immigratie nog eens in de herinnering terug roepen. Onze ervaringen mogen heel verschillend geweest zijn, maar de meesten van ons hebben dit gemeen, dat in de begintijd, toen wij ons nog zo vreemd voelden hier en toen ons inkomen zo uiterst beperkt was, wij dicht bij God leefden. Wij voelden ons zo afhankelijk van Hem.

Het gaat ons nu over het algemeen beter. De een kan weliswaar ruimer leven dan de ander, maar over het geheel delen wij in de welvaart mee. De Here let nu scherp op ons, Hij wil nu wel eens zien hoe wij daarop reageren. Leven wij nog dicht bij Hem en voelen wij ons nog afhankelijk van Hem? Is wat wij nu hebben nog steeds van Hem en voor Hem?

Hoe zal Hij ons vinden als Hij weerkomt?

Bezig voor Hem, al is het dan alleen maar in het financiëel mogelijk maken, wat anderen voor Hem trachten te bewerkstelligen?

"Zalig die knecht, die zijn heer bij zijn komst zó bezig zal vinden." D.F.

VIER JAAR BERLIJNSE MUUR

Zo gewend is men al in Berlijn aan het bestaan van de MUUR, dat een moeder, die haar kindje wat zonlicht gunt, er geen bezwaar in ziet bij de scheiding tussen oost en west te gaan zonnen. Op 13 augustus bestond de gehate muur vier jaar.

MOOI CANADA

Een uitstekende plaats om "Aux Saubles River" en drie van haar watervallen te zien is het Chutes Provincial Park in Ontario, net ten noorden van Massey, 64 mijl ten westen van Sudbury. De naam Chutes heeft men aan het park gegeven omdat er vroeger grote glijbanen (chutes) waren waarlangs men de boomstammen rond de watervallen leidde. Deze rivier was beroemd om al het hout dat men via deze stroom vervoerde gedurende de jaren 1882 tot 1924.

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

LEZERS SCHRIJVEN

ALS IN DE DAGEN VAN NOACH . . .

De matschappij warin we momenteel leven is faccinerend. Niets is bijna meer te wonderlijk voor ons mensenkinderen. God geeft de geheimen van zijn schepping prijs. We vliegen straks naar de maan, we nemen foto's van Mars en zenden deze over millioenen kilometers terug naar de aarde. We maken kunstmest uit aardgas. Onvruchtbare vrouwen krijgen vijflingen door toediening van hormonen. We vliegen in enkele uren van het ene werelddeel naar het andere. De mensen hebben een luxe als ooit tevoren. Prachtige ingewikkelde autos om in te rijden, grote comfortabele huizen om in te wonen. De winkels puilen uit van het grootste sortement artikelen dat deze wereld ooit gezien heeft. Een klein deel van de week werkt men nog en de rest van de tijd heeft men vrij om van alle overvloed te genieten. Machines doen het werk voor de mensen. Men huwt en geeft ten huwelijk.

Overal is het druk met mensen, over de gehele wereld. Vliegtuigen, treinen en bussen zitten vol. In de grote warenhuizen krioelt het van de kooplustigen. Op de straten en pleinen massa's mensen die niets te doen hebben.

Alléén in de meeste kerken is het rustig. Of men nu in Rome is of Parijs, London of Mardrid, bezoek de grote kerken en U ziet wat belangstellende "toeristen."

In de orthodoxe Protestantse kerken in Nederland en Canada b.v. ziet men Zondags morgens nog wel een volle kerk maar de avonddiensten zijn leeg. Men heeft een auto en trekt er op uit of men heeft een televisie of een cottage.

"Men kan toch ook een Christen zijn zonder naar de kerk te gaan" zegt men. Gelovige jongens trouwen ongelovige meisjes en andersom. Precies zoals voor de Zondvloed, toen de zonen Gods, de dochters der mensen trouwden.

Alle tekenen wijzen er op dat we weer aan de vooravond staan van het gericht Gods. We hopen en bidden dat het ditmaal het einde dezer wereld is en dat de Here Jezus op de wolken verschijnt. Vrees niet omdat Hij als een dief in de nacht komt; dat is voor de ongelovigen. Wij moeten Hem blij verwachten. (Zie Thess. 5:4)

De mensen kennen de Bijbel niet meer. Wanneer hoort men nog: Jac. 4:4: "overspeligen, weet Gij niet dat de vriendschap met de wereld, vijandschap tegen God is?" Of: 1 Joh. 2:15-17: "Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven is niet uit de Vader maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet blijft tot in Eeuwigheid."

(Vervolg op pag. 2)

BRITS BEZOEK AAN ROTTERDAM

De Britse kruiser "LION", met aan boord 55 officieren en 686 manschappen is aan de Rotterdamse Parkkade afgemeerd voor een officieel bezoek aan de Maasstad. Op de voorgrond een afmeerploeg van de Koninklijke Marine bestaande uit tien mariniers.

Hebben we nog "tijd"?

Onder deze titel schreef Prof. Dr. J. van den Berg een artikel in het **Gereformeerd Weekblad**, dat wij gaarne aan onze lezers doorgeven.

Enkele dagen geleden las ik, tussen de theologische bedrijven door, een werk over de geschiedenis van één onzer grote scheepvaartmaatschappijen. De aanvang van die geschiedenis verplaatst ons in het tweede kwartaal van de vorige eeuw. Dat was bepaald geen "gezapige" tijd — integendeel, op het gebied van handel, scheepvaart en nijverheid gonsde het toen van initiatieven en activiteiten; na de stagnatie van een voorafgaande periode kreeg het leven een nieuwe vaart, een soms verrassend elan. Maar men krijgt de indruk, dat de mensen van toen, ook zij die vooraan stonden in de nieuwe ontwikkeling, ondanks alles wat hen bezighield nog echt "de tijd" hadden. De gesprekken waren breed, de correspondentie was wijdlopig; men reisde met de trekschuit, verheugd over het ongekende comfort dat dit vervoermiddel bood, en had gelegenheid zich in de roef van het schip uitvoerig met elkaar te onderhouden. De plannen, die leidden tot de opkomst van het betreffende scheepvaartbedrijf, zijn tijdens zo'n trekschuitgesprek gelegd.

Uiteraard is dit slechts een illustratie, die op zichzelf nog niet veel zegt. Er waren in die tijd ook mensen, die "tijd te kort kwamen", die gejaagd en gespannen leefden, die het tempo van hun eigen tijd niet bij konden houden, terwijl anderen, minder bang voor de dynamiek van een nieuwe ontwikkeling, de vaart van de gebeurtenissen trachtten te stimuleren en te intensiveren. Men verlieze bovendien niet uit het oog, dat de arbeidstijden — zowel in de stad als in het land, zowel bij de "patroon" als bij de "werklieden" — soms bijzonder lang waren. Alleen reeds hierom is er bepaald geen aanleiding, die oude tijd — die tot in recente dagen zijn invloed deed gelden — te romantiseren of te idealiseren. We kunnen niet meer terug, we willen het ook niet. We reizen niet meer met de trekschuit, we schrijven geen lange epistels meer, we worden allen meegesleept door het hoge tempo van onze dagen. En ondanks de kortere arbeidstijd die wij vandaag kennen heeft bijna niemand meer "tijd".

Dat is een griezelig verschijnsel, dat door vrijwel iedereen en op vrijwel alle sectoren van het leven kan worden geconstateerd. We leven op de minuut, we hebben in onze dagprogramma's geen "speelruimte" meer, we zijn bezet van de morgen tot de avond. De leidende figuren in het economische leven worden door de managersziekte bedreigd. De kantoorbedienden haasten zich vijf dagen naar en van hun werk, en begeven zich de dag daarna haastig naar het "recreatieterrein". De bewoners van het platteland hebben geen tijd meer om elkaar op de "klapbank", zoals dat in Zeeland heette, het nieuws van de dag te vertellen. De predikanten tuimelen van de ene vergadering in de andere, en kunnen soms geen tijd meer vinden voor een rustig gesprek. En boven de universiteiten knalt de zweep van de eisen van efficiency en studiebekorting. De dominee, de dokter, de notaris wandelen niet meer rustig over het Velperplein, zoals Greshof hen enkele decennia geleden nog zag wandelen: vandaag bewegen ze zich schichtig over de zebra's voort. Het familiebezoek wordt afgeschaft, "telefoontjes" vervangen de edele kunst van de correspondentie, de gesprekken die men voert worden zorgvuldig "getimed" — het is, of iets van de verkillende strakheid van de lijn der nieuwe stadswijken aan ons aller leven meedeelt.

Natuurlijk chargeer ik nu. Er zijn nog wel andere aspecten van het leven in deze tijd te noemen. Niet iedereen laat zich door de chronometer van het huidige gebeuren tot steeds hoger tempo opjagen. Daar zijn managers die hun innerlijke rust bewaard hebben, dominees die echt nog tijd hebben voor een rustig gesprek, hoogleraren die bij tijd en wijle de wereld om hen heen nog kunnen vergeten voor het éne onderwerp, dat hen bezig houdt. Maar het kòst moeite — dat zal ieder op zijn eigen terrein moeten toegeven. En het erge is niet, dat de romantiek van een vroegere periode verloren gaat, maar dat we iets wezenlijks, iets onvervangbaars dreigen kwijt te raken: die marge van rust, waarbinnen een mensenleven zich harmonisch en evenwichtig ontplooien kan. De manager, die geen tijd heeft om zich op de gang van zaken te bezinnen, merkt dat de dingen hem uit handen raakt. De arts, die geen kans meer ziet om rustig bij een bed te gaan zitten, ziet de relatie met zijn patiënten verschralen. De dominee, die onder de last van vele vergaderingen en vele activiteiten gebukt gaat, komt aan de studie voor zijn preken èn aan de geconcentreerde aandacht, die hij juist voor de moeilijke "gevallen" op moet brengen, ternauwernood toe. De hoogleraar, die in allerlei vormen van organisatorisch werk wordt betrokken, kan de wetenschap niet meer dienen zoals het eigenlijk zou moeten. De vader, wiens agenda van uur tot uur bezet is, leeft langs de vragen van zijn kinderen heen. En voor allen geldt, dat in het hoge tempo van hun leven de tijd voor de "binnenkamer", voor de reflectie op het leven en de levensvragen voor Gods aangezicht, steeds meer in het gedrang komt.

Wat kunnen we hiertegen doen? We kunnen de klok van de tijd niet terugzetten. We kunnen de patronen van een vroegere periode niet kunstmatig in stand houden. We kunnen geen dam opwerpen tegen de dynamiek van onze tijd. Maar wat we wèl kunnen doen, is dit, dat we trachten temidden van dit alles de "vrijheid van de Christen", die geen slaaf, maar — in Christus — heer van de dingen is, ook metterdaad te doen gelden. We mogen geen slaven worden van het steeds groeiende werk, van de naar perfectionering neigende organisatie, van het telkens voller wordende vergaderschema, van de agenda, die soms een tirannieke invloed uitoefent op het leven van de enkeling en van het gezin. Anders raken we er onder, lichamelijk en geestelijk. En de winst, die we door onze activiteiten denken te bereiken, gaat teloor tengevolge van het verlies aan innerlijke rust, aan dat, dat voor de rechte ontplooiing van het leven onmisbaar is.

Dat geldt voor alle sectoren van het leven, dat geldt ook voor het kerkelijk "bedrijf". Ik zal de laatste zijn om te beweren dat we het organisatorisch aspect van de zaak kunnen bagatelliseren. Daar moet nu eenmaal worden vergaderd, georganiseerd, overleg gepleegd. Maar men overdrijve in dezen niet. Soms doet een hele commissie, wat in minder tijd, en met misschien beter effect, door één man of vrouw had kunnen worden verricht. Er is in onze tijd een neiging om alles in "teamwork" te doen, om het werk van iedere functionaris door een stoet van adviseurs te doen "begeleiden", om voor allerlei zaken een brede kring van mensen bijeen te brengen. De communicatimiddelen maken het vergaderen gemakkelijker dan vroeger, en de stencilmachine zorgt er voor, dat geen stuk aan de leden van een commissie of bestuur behoeft te ontgaan. Maar het effect is soms omgekeerd evenredig aan de mate van activiteit, die ontplooid wordt. Daarom zou ik aan de ene kant willen pleiten voor nòg meer "efficiency", ook in het kerkelijke werk. We moeten leren, zuinig te zijn op de tijd van onszelf en van anderen. Maar tegelijk zou ik er voor willen pleiten, de ruimte, die hierdoor wordt vrijgemaakt, open te laten voor de elementaire dingen van het leven: voor persoonlijke bezinning, voor meditatie en studie, voor aandacht voor het gezin, voor "ademruimte" waarbinnen de mens, ook de mens die staat in het kerkelijk "bedrijf", als predikant of hoe ook maar, zijn longen vol kan zuigen met de milde lucht van Gods goedheid. We moeten juist in de kerk ons kunnen ontspannen, kunnen "spelen voor Gods aangezicht" als mensen, die het geheim van de bevrijding door Christus hebben leren kennen. Dan leven we minder krampachtig. Dan krijgt ons leven een nieuwe diepgang. En dan dienen we een wereld, die misschien aan een verkeerde "vlijt" ten onder gaat, met het voorbeeld van de souvereine houding van de mens, die dank zij Christus iets van de paradijselijke heerschappij over het leven herwonnen heeft.

Misschien wordt juist dàn de kerkelijke arbeid meer attractief voor hen, die er nu voor terugdeinzen. Misschien bloeit er juist dàn een nieuwe, vreugdevolle activiteit op allerlei sectoren op. Misschien . . . we durven er niet meer op te hopen, we zitten vast in onze schema's en onze organisatievormen, we weten niet meer, hoe we het moeten doorbreken. Maar èrgens moet het toch beginnen; "ergens" — ditmaal niet zwevend en vaag, maar duidelijk bepaald: daar, waar een mens, een gemeenschap, een kerk de moed heeft om het in deze onrustige tijd te wagen met de rust, die in Jezus Christus gegeven is.

Lezers Schrijven

(Vervolg van pagina 1)

Laten we daarom heel en heel voorzichtig zijn in deze tijd, dat we de wereld niet lief krijgen en laten we vooral onze jonge mensen ernstig waarschuwen de wereld niet lief te hebben. Hoe aantrekkelijk ze ook is en hoe ze zich misschien ook voordoet als een engel des lichts.

Deze wereld kan zo niet lang voortgaan. Denk maar aan de toename van de bevolking. Geen wonder dat de wereld zich hier ongerust over maakt. De onzedelijkheid neemt hand over hand toe. In de geschiedenis altijd het voorspel van de ondergang. Denk aan Noach, Sodom, Gomorra, Griekenland, Rome.

Men is liefhebber van zichzelf geworden. Kijk maar om U heen. "Zonder natuurlijke liefde", voorspelt de Bijbel, "zullen de mensen zijn als Jezus komt." Valse profeten spreekt de Bijbel ook van. Stenen voor brood lijkt het dikwijls op.

Onderzoekt de Bijbel en let op de tijden. Er is een verschrikkelijke afval in alle kerken.

Men gelooft de Bijbel niet meer, ook de kerkmensen. Het scheppingsverhaal b.v. trekt men de schouders over op. De aarde moet veel ouder zijn, zegt men. Heel velen beweren dat er mensen waren ook voor Adam, enz.

Laat U toch niet wat wijs maken. God is machtig om wonderen te doen. Toen Hij Adam en Eva schiep, schiep hij volwassen mensen. Zo schiep hij ook een volwassen aarde. Laat de wetenschap gerust zeggen dat de aarde miljoenen jaar oud is. Alsof dat doorslaggevend is. De grootste geleerde die de Bijbel niet kent is niets in vergelijking met een gelovige die de Bijbel wel kent. Hij heeft een veel grotere kennis, want de wijsheid Gods is in hem.

J. Drent

DE URANIUMSCHATTEN VAN ZUID-AFRIKA

Als gevolg van nieuwe gebieden die in de Republiek van Zuid-Afrika ontsloten zijn, bezit dit land thans naast Canada de grootste ontginbare uraniummijnen in de Westerse wereld. Deze onthulling is gepaard gegaan met de bekendmaking dat een groot net van kernkrachtcentrales over het land gespannen zal worden met het doel de grote reserves aan steenkool tot het maximale te benutten. De Minister van Mijnwezen en Voorzitter van de Raad op Atoomkracht, de heer Jan Haak deelde verder mede dat de uraniumvoorraad van het land onlangs nog van 147.000 tot 180.000 ton gestegen is, zodat Zuid-Afrika naast Canada, de grootste ontginbare uraniumbronnen van de Westerse wereld bezit.

Maar ook andere mineralen die een grote rol in de aanwending van kernkracht spelen, zijn in ruime mate in Zuid-Afrika voorhanden. B.v. chroom, waarvan Zuid-Afrika verreweg de grootste bronnen bezit en ook zeldzamer mineralen zoals Vanadium, Berillium, Lithium en Zirkoon.

(African Express)

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

VIJFTIG KAARSJES VOOR

NEERLANDIA

door Tini Van Ameyde

De tweede kerk

Bij de inwijding

Calvinist-Contact lezers in het oosten van ons land zullen vermoedelijk verrast zijn te horen, dat de oudste Christian Reformed Churches van Canada allemaal in de West zijn. In Alberta alleen tellen we er al vier, de vijfde is in Winnipeg, Manitoba. Deze kerken, die voor de eerste Wereldoorlog geinstitueerd zijn, hebben dus hun gouden jubileum reeds lang en breed achter de rug! Ja, in Alberta beginnen we zo'n beetje gewend te raken aan zulke feesten. Dat is: voor zover je daar aan kunt wennen. Want het blijft iets bijzonders, vooral in een jong land als Canada's West.

Voor de zesde in het rijtje van jubilaressen neem ik U mee naar de Christian Reformed Church van Neerlandia. Een naam, die helder aangeeft waarmee U hier te makenu krijgt: een puur-Nederlandse nederzetting. Uitgehakt in de wildernis van Noord Alberta door pioniers, die bepaald niet voor een kleintje vervaard waren. De geschiedenis van deze kerk is tevens de geschiedenis van een settlement, uniek en kleurig. Het is mijn voorrecht om U daarvan iets te vertellen, geholpen door de herinneringen van Mr. C. Ingwersen, charter member van de kerk, toen deze werd geinstitueerd in de zomer van 1915. De foto's zijn uit het album van de familie T. Reitsma.

Wie Neerlandia wil bezoeken, rijdt in Edmonton highway nr. 2 op, de hartader van Alberta, in noordelijke richting. Na een mijl of vijftig, waarbij hij enkele Franse nederzettingen passeert, draait hij scherp af naar het westen langs Westlock en Barrhead (die samen een Christian Reformed Church hebben sinds 1950) en dan opnieuw noord. Daar ergens, na een tocht van een kleine 100 mijl, zal hij Neerlandia vinden. Echter moet ik hem adviseren om goed zijn ogen open te houden, want anders is hij door de dorpskom heen voor hij het weet. En daarachter . . . daarachter is de wereld nog steeds dichtgeplakt met kranten: na Neerlandia komt niets dan de ongerepte schoonheid van Alberta's bossen, meren en rivieren.

De jubilerende kerk is de meest noordelijke van de Christian Reformed churches in ons land, geboren onder een spervuur van critiserende tongen. Sinds 1910 was er in Edmonton al een kerk, daar in de onrustige jaren sinds de eeuwwisseling het aantal immigranten, ook vanuit Nederland, gestadig was toegenomen. Toen, nog plotseling, brak in 1914 de eerste Wereldoorlog uit en besloot Canada om deel te nemen aan de zijde van Moeder Engeland. De immigranten van Edmonton hadden niet veel keus: zij konden zich melden voor het leger, met de kans om naar Europa terug te keren als soldaat. Of zij konden de stad verlaten om zich op een "homestead" te vestigen onder de patriottische leuze "Back to the soil". Canada riep . . . en verwachtte ook van haar nieuwste burgers een antwoord.

Verscheidene Nederlandse immigrantenfamilies zagen in deze mogelijkheid geen heil, zij vertrokken naar de States. Maar een twintigtal pioniers laadde zijn bezittingen op wagens en verliet Edmonton met de bedoeling om grond te zoeken, geschikt voor kolonisatie. Zij vonden het land van hun toekomst tussen de machtige Pembina en Athabasca Rivers. Een mooi land, maar woest en ledig En iedereen — ook hun eigen landgenoten — zei: "Wat moeten die lui dáár nu beginnen!"

Op dit punt in de tijd begint echter de geschiedenis van Neerlandia. Een betere naam had men voor deze nederzetting niet kunnen kiezen, want bijna alle provincies van ons oude vaderland waren daar vertegenwoordigd. De wens van deze mensen was eenvoudig: zij verlangden voor zichzelf een thuis in Canada, waar zij hun God konden dienen in gehoorzaamheid aan Zijn Woord. Dit laatste is geen ijdele klank. Zodra elk gezin een dak boven het hoofd had, begon men met enthousiasme aan de bouw van het huis, waarin men wilde samenkomen voor de dienst van God.

Neerlandia's eerste kerk was een kleine "log-church", schilderachtig neergezet tegen een achtergrond van hoge populieren. Het werd de trots van de nederzetting en met recht: doordat er nogal wat timmerlieden waren, werd er eerste klas werk afgeleverd. Grote zorg werd ook aan de binnenkant besteed en in weerwil van wat sommige spotters zeiden, heeft geen enkele dominee ooit een paraplu opgehad tijdens de preek . . . Voor vele jaren was dit ruwhouten kerkje het centrale punt in het leven der pioniers. Naast kerkdiensten werden ook alle vergaderingen er gehouden en het werd tevens als school gebruikt. Wat jammer, dat dit kerkje niet voor het nageslacht bewaard gebleven is! Later, tijdens de bouw van een tweede en groter bedehuis, is het in vlammen opgegaan.

De kleine "log church".

Van Edmonton, de moederkerk, kon geen financiële hulp verwacht worden, maar wat men had werd niet geweigerd: geestelijke bijstand. Een der broeders werd met spoed benoemd tot ouderling en opziener over de groep te Neerlandia. Totdat in de zomer van 1915 Rev. T. Jongbloed en diaken Quist arriveerden als afgevaardigden van de Classis, en Neerlandia's kerk plechtig werd geinstitueerd. President van de kerkeraad werd Mr. Popko Schuuring, een wijs en vriendelijk man, terwijl voor de post van scriba werd gekozen de hierboven genoemde Mr. Ingwersen. Op de eerste vergadering nam men al een gewichtig besluit: de minimum bijdrage per jaar en per gezin werd vastgesteld op tien dollar. Alstublieft, een betere illustratie van wat er in een halve eeuw veranderen kan, is moeilijk te bedenken!

De meeste settlers spraken bij aankomst slechts een mondjevol Engels en dus was het vanzelfsprekend, dat de kerkdiensten voor lange tijd in het Hollands gehouden werden. Dikwijls was het preeklezen in Neerlandia, maar gezegd moet worden, dat het de kleine kerk vanaf het begin niet ontbrak aan belangstelling van elders. Sommige predikanten, die eenmaal hun weg gevonden hadden naar dat geheimzinnige gebied in de richting van de Noordpool, waren zelfs zo bekoord, dat ze uit eigen beweging terugkwamen en maanden bleven logeren. Zij vielen onder de ban van het simpele vrije leven der kolonisten, in een land zo wijd als de wereld.

Als voorbeeld noem ik slechts de Rev. Harm Van der Woude, die kwam in zijn functie als "home missionary", maar later, in 1929, de eerste predikant van Neerlandia werd. Hij was, wat we noemen, "the right man in the right place". Hij ging zo ver, dat hij een stuk land aankocht om het in zijn vrije uren te ontginnen. Als Mr. Van der Woude laat in de avond in zijn kosthuis arriveerde, zijn spieren gestaald en zijn wit overhemd ontoonbaar van het stof en zweet, vermaande de hospita: "Hou toch op, dat is geen werk voor een dominee . . ." Waarop hij vrolijk antwoordde: "Ach, Mrs., het gaat zo fijn!"

Ja, dit was de geest van Neerlandia, waar de grond met vastberaden handen tot vruchtbaarheid gedwongen werd. Waar zelfs de vrouwen zich voor de ploeg lieten spannen . . . (Hoewel U kunt geloven, dat de eerste ossen met gejuich begroet werden, want — wat denkt U? — voor zulk werk is elke vrouw te fijn gebouwd!) Waar de gezinnen hun vleesrantsoen uit bos en veld betrokken en een gesloten jachtseizoen een catastrofe kon betekenen. (Als er geen mals "moose"-boutje door vader op tafel werd gezet, konden de kinderen hun keel wel aan de kapstok hangen!) Waar men bange jaren van moeite en ontbering heeft gekend, genoeg om mensen van minder formaat voorgoed te breken. Neerlandia is geboren uit zweet en tranen. Maar meer nog uit de moed van een kinderlijk geloof: God is een machtig helper, God is overal.

Hoera voor de eerste os!

Uit de kinderjaren van deze kerk worden dingen verteld, die ons nu haast grappig in de oren klinken. Zo was er een lid der gemeente in alle ernst overtuigd, dat de aarde niet om de zon draaide. Want sprak de Bijbel niet van "de aarde, die rust op hare steunpilaren"? Door een ander lid werden bezwaren ingebracht tegen een preek, waarin de aartsvader Jacob onverdroten een bedrieger was genoemd. Zoiets mag je niet zeggen van een aartsvader! Dan was er die vergadering van de kerkeraad, jong en onervaren, waarin een discipline-zaak onder het mes genomen werd. Eén der broeders ouderlingen gaf als zijn advies: "niks aan doen, jongens, want hoe meer je in vuil roert, hoe meer het gaat st . . .". Een wijze raad, inderdaad.

En lezers, laat ik niet vergeten U de wonderlijke ervaring van broeder R. Kooy te vertellen. Zijn gezin arriveerde net op tijd om te helpen bij de bouw van het eerste kerkje. Wat men daarbij nodig had, was een takel om die zware "logs" in de hoogte te krijgen. Kooy bezat zo'n hulpmiddel en op een schonen morgen laadde hij thuis het zaakje op zijn nek. Hij woonde een heel eind weg en dacht, logisch: als ik nu in een rechte lijn zood-oost wandel, dan kan ik mezelf tijd en transpiratie besparen. Zo ging hij op weg en liep, liep, en liep, dwars door de bossen. Maar er kwam geen eind aan zijn tijdbesparende wandeling. Tenslotte moest hij bekennen: ik ben hopeloos verdwaald!

Hij zette zijn last op de grond en herinnerde zich een raad, die hij eens ontvangen had: geen paniek, als je de weg kwijt bent . . . ga zitten, steek een pijp op en ontspan je! Zo gezegd, zo gedaan. Het resultaat was boven verwachting. Juist stak hij koelbloedig de brand in zijn pijpje, toen hij in de verte een hond hoorde blaffen. Aha, dacht hij verheugd, in die richting moet ik verder! En wie beschrijft zijn verbazing, toen hij na enkele minuten arriveerde . . . bij zijn eigen huis. (Hoe de takel later bij de kerk gekomen is, werd me niet verteld. Misschien met behulp van een kompas?) Dezelfde kracht en koelbloedigheid legde deze broeder ook aan de dag, als hij op huisbezoek kwam en vergaderingen leidde. U snapt, dat dit onvergetelijke situaties opleverde!

Tot aan zijn emeritaat, in 1941, was Rev. Harm Van der Woude Neerlandia's predikant. En wie denkt, dat het dienen van een kerk, zo ver van alle "wereldse" invloeden, een peuleschil was, heeft het mis. Dat heeft inmiddels een zestal predikanten, inclusief de tegenwoordige, Rev. Harold Hollander, wel ondervonden. De farmers van Neerlandia hebben hun lange winteravonden altijd benut door te lezen en te studeren. En door te discussiëren op hun verenigingen, tot de stukken eraf vlogen. Zij waren niet het type kerklid, dat ja knikt als de dominee spreekt. Om hen te leiden was wijsheid en geduld nodig en, naar ik vrees, af en toe een sterke vuist.

Het lijdt geen twijfel, dat Neerlandia's geisoleerd-zijn voor het geestelijk leven grote voordelen bood. Hier was een gereformeerde kerk, die practisch alle omwonende settlers omsloot en de begerenswaardige trekken van een gemeenschap vertoonde. Ondanks de verschillen in oud-vaderlandse afkomst groeide er al snel een eenheid in levensopvatting. Er was een hechte onderlinge band, een dicht naast elkaar staan in vreugde en verdriet. Daarbij kwam, dat onder de gegeven omstandigheden deze band al gauw overging in familiebanden: hoeveel jongemannen van Neerlandia zijn in de loop der jaren met meisjes van Neerlandia getrouwd? Begrijpelijk, dat toen rond 1930 drie grote gezinnen uit het Groningse Uithuizen aankwamen, het welkom zeer hartelijk was. Men zag zoiets als een versterking der gelederen, als een aanwinst voor kerk en settlement beide.

Het trefpunt, de Co-op Store.

Tezelfdertijd bracht dit geisoleerd-zijn speciale problemen mee. De diepe verwikkeling in elkander's leven, het altijd op elkaar aangewezen zijn, dreef ook de kleinheid van het mensenhart naar boven. In zekere mate zien we dit in elke immigrantenkerk: het overhaaste beoordelen van de naaste, de naijver, het gekijf over kleinigheden, de ongezonde nieuwsgierigheid, het elkaar niet voldoende levensruimte laten. Enfin, we weten er alles van en wie zal het vreemd vinden, dat dit alles zich in een kerk als Neerlandia soms op onprettige wijze toespitste? Ook gereformeerde mensen zijn zondige mensen . . . "Maar", zegt de Psalmist, "bij U is vergeving." Het mooiste maar uit de Bijbel, die men in Neerlandia op z'n duimpje kent.

Wat echter een slag voor deze kerk geweest is, — en een slag, die vandaag nog pijn doet — is de scheuring naar aanleiding van het conflict 1944 in de Gereformeerde Kerken. Vele settlers lazen van overzee nog de "Heraut" en de "Reformatie" en bespraken de artikelen op hun mannenvereniging. De kwestie Artikel 31 werd gevolgd met stijgende interesse en stijgende temperaturen. Namen als Dijk, Hepp en Schilder hadden klaarblijkelijk meer inhoud voor deze immigranten dan die van hun eigen kerkelijke leiders in de States. Zo was men in Neerlandia goed op de hoogte, toen het in Nederland tot de bittere breuk kwam. Te goed. Want al dit studeren en disussiëren had als tragisch gevolg, dat ook hun kerk in twee delen uiteenviel. Wie zo'n kerkscheuring in Holland heeft meegemaakt, weet: het was een verschrikking. Wat het betekende voor een gemeente als Neerlandia, voor mensen, die dertig jaar alle lief en leed gedeeld hadden, stel ik me liever niet voor. En nog steeds staat daar die kleine "bezwaarde" kerk . . .

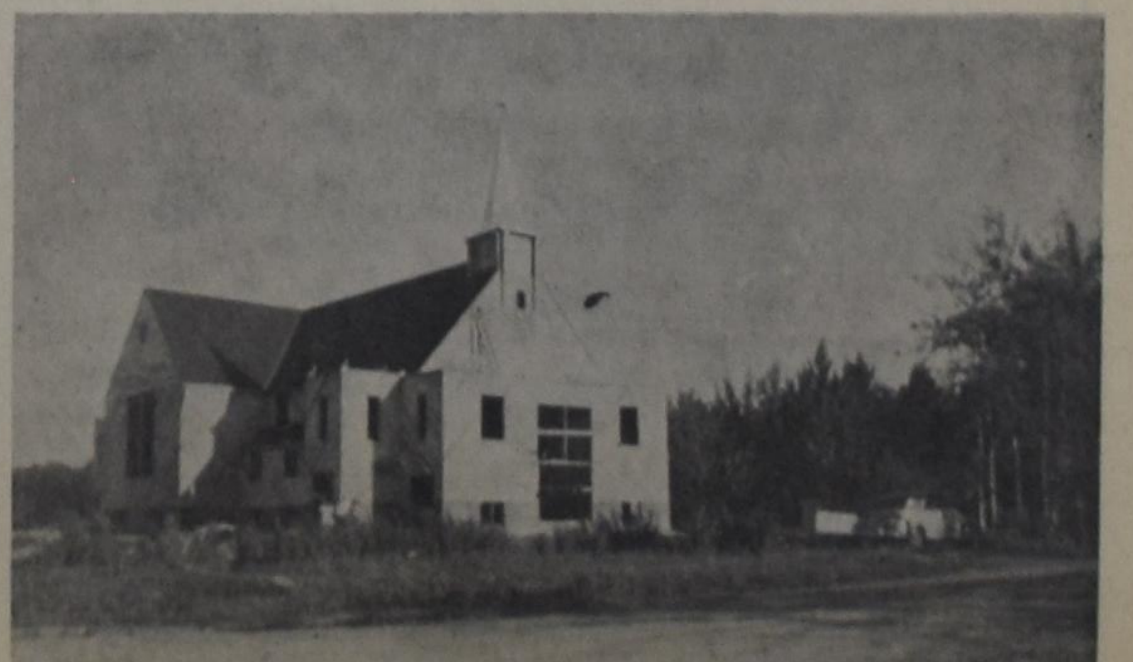
Dit alles ligt nu in het verleden, maar een verleden, dat in vele harten voortleeft, in vele plaatsen op dit vasteland. Dat bleek wel, toen de Christian Reformed Church van Neerlandia feest vierde, een hele dag! In de middagvergadering bracht Rev. W. C. Boelkins de felicitaties over van de kerk, die vijftig jaar geleden als moeder optrad, nu "Edmonton First". In de avondvergadering sprak de vorige pastor, Rev. H. Van Dyken, de feestrede uit. Van heinde en ver waren vroegere leden gekomen, vastbesloten om op de "party" aanwezig te zijn. Er waren zelfs enkele "charter members". Massa's oude koeien werden uit de sloot gehaald. Het beste van het beste werd de gasten voorgezet, want de tafel van Neerlandia heeft een reputatie op te houden! Maar een deel der gasten was door de modder gekomen, onderweg verrast door een fikse bui. Want nog, na al die tijd, is er geen geasfalteerde weg naar Neerlandia. Het ligt, vredig en ongestoord, te dromen, een akker aan de rand van Alberta's wildernis.

Ja, deze kerk is onder ons een unicum, in meer dan één opzicht. Neem b.v. de "public" scholen, die daar practisch geheel in gereformeerde handen zijn. De pastor van de Christian Reformed Church geeft, traditie-getrouw, enkele dagen catechisatie aan de schoolgaande jeugd. En al hebben ook daar de problemen niet ontbroken, er is geen noodzaak voor het oprichten van een christelijke school zolang het schoolbestuur actief is en voor zijn rechten opkomt. De vaders en moeders van Neerlandia behoeven geen extra offers te brengen voor christelijk onderwijs: hun kinderen krijgen het in de "public" school. Hun belastinggeld wordt goed besteed. Een situatie, die heel wat lezers zal doen zuchten van afgunst!

Opmerkelijk is ook de belangstelling, die we in deze kerk vinden voor het werk van de A.R.S.S. en de Christian Action Foundation. Met name de C.A.F., die haar hoofdkwartier heeft te Edmonton, stelt dit meeleven op hoge prijs. Het uit zich op allerlei manieren. Ik denk b.v. aan het bezoek van Prof. Calvin Seerveld — U allen welbekend uit de kolommen van dit blad — die onlangs te Edmonton sprak op uitnodiging van beide organisaties. Geloof maar niet, dat de leden van Neerlandia, die toch een aardig ritje moeten maken, op zo'n avond verstek laten gaan! Zij offeren er met plezier hun nachtrust voor op.

De jubilerende kerk telt nu meer dan honderd gezinnen. Zondag is in Neerlandia een blijde dag, een dag van rust, waaraan nog niet geknabbeld werd. In de eredienst is de opkomst 100%, het ideaal van elke kerkeraad. Van echtscheiding en aanverwante moderne narigheden heeft men geen weet. "Juvenile delinquency" is er een onbekend verschijnsel. In Neerlandia worden de waarden van huwelijk en gezin hoog gehouden, omdat men het Woord van God in ere hield: het werd niet alleen ge-

(Slot op pag. 7)

De derde kerk, in aanbouw.

Reisbrieven uit het nabije en midden Oosten

•

Zachtjes aan naar Isphahan

Trabzon, 4-8-65.

Omstreeks 650 besloot een groep berooide Griekse boeren elders een nieuw bestaan op te bouwen. Ze bouwden een paar schepen, brachten vrouw, kinderen en wat vee aan boord en kozen zee. Op een landengte bouwden ze een dorpje, legden er een muur omheen en leefden in voorspoed. De leider, Byzantos, gaf, trots als hij was, het plaatsje zijn eigen naam: Byzantium. Zo was het begin van de huidige miljoenenstad Istanboel.

In het beroemdste gebouw van de stad, de Hagia Sophia is een typerend mozaïek bewaard gebleven voor de afkeer van de Mohammedanen voor beeldende kunst. Het mozaïek is in drie delen gedeeld. In het midden staat Maria met het kind. Links en rechts staan Constantijn en Justianus. Constantijn biedt Maria een model van de stad aan. Ja, zover is het gekomen: de boerennederzetting groeide en werd een handelsplaats. Alexander de wereldveroveraar onderwierp het, daarna kaapte Rome de plaats. Maar overwonnen, overtroefde het Rome zelf. Constantinopel, het oude Byzantium, werd hoofdstad van het Christelijke Romeinse wereldrijk.

Aan de linkerkant van het mozaïek biedt keizer Justinianus Maria een model van de Hagia Sophia (=heilige wijsheid) aan. Omstreeks 550, als alle huizen van hout zijn, bouwt hij daar een kerk van steen met een koepel, zo geweldig, dat zij nu nog voor een architectonisch wonder geldt. Stoer staat daar de kerk, gebouwd om imposant te zijn, nu omgebouwd to moskee, vier marinetten aan de hoeken.

Toen Rome onder ging en het Westen overspoeld werd door allerlei barbaarse stammen hield Byzantium stand. Prachtige mozaieken uit deze tijd zijn een afspiegeling van het hoge culturele leven.

Dan komen de Turken. In het Topkarpi museum bevindt zich een enorme portretten galerij. Alle sultans van ongeveer 1000-1919 hebben hun plaatsje. Onder hen kijkt Bayanet streng onder zijn tulband uit, ook Mehmed die in 1453 — jaartal even belangrijk als 1600 en 1914 — Constantinopel veroverde en mohammedaans maakte. Verder is daar Soleiman de Grote, de gevaarlijke Turk uit Luther's tijd. Aan hem dachten de Geuzen als ze riepen: "Liever Turks dan Paaps."

Van de 18de eeuw is het met de macht der sultans niet zo best gesteld. Dit is als het ware te zien aan de steeds duidelijker invloed van het Westen op de kleding der sultans. De laatste heeft een pseudo-tulband en verder een Duits generaalsuniform.

Turkije verliest in de eerste Wereldoorlog maar op het dieptepunt zet het herstel in. Ataturk, de grote Turk, leidt het verzet tegen de Grieken, gooit ze het land uit en sticht een nationale staat. Constantinopel verandert in 1923 in Istanboel. Ook dit laatste stukje geschiedenis is overduidelijk zichtbaar: Ieder restaurant, ja, ieder huis heeft wel een kop of een foto van de geweldenaar hangen. Nog altijd zijn de Turken nationalistisch, altijd bereid tot oorlog en bevriend met het machtige Duitsland dat bijna de Tweede Wereldoorlog won!

In Istanboel is verleden en heden dus één. Het is oosters, corrupt, mohammedaans. Veel te veel mensen houden zich bezig met onnutte dingen als schoenen poetsen, taxirijden en het verkopen van pompoenen en ander gespuis op de vele kleine marktjes. Het is er enorm gezellig eens rond te lopen, maar armoe is niet romantisch. Aan de andere kant is er de westerse invloed. Het amusement komt daar vandaan, de moderne communicatiemiddelen en wat niet al. Het mohammedaans godsdienstig leven is in de grote steden uiterst oppervlakkig, hoorden wij.

De vorige leider, MENDERES, is wegens corruptie opgehangen, wat de Turken heel normaal vinden. De huidige leiders missen contact met het volk: Van zes Turken die ik sprak wist er één de naam van de president te noemen. "We weten niet in welke richting we gaan", klaagden een paar Istanboelse studenten.

Al met al niet erg opwekkend. Moraliseren heeft hier weinig zin.

Volgende week een paar indukken van het platteland van onze NATO-bondgenoot.

Arie 't Veld

Wereldnieuws in beeld

BIJNA 2 MILJOEN GESMOKKELDE SIGARETTEN ONTDEKT IN ROTTERDAMSE HAVEN

Bijna twee miljoen sigaretten zijn ontdekt aan boord van het Spaanse vrachtschip "Uribitarst" in de Waalhaven in Rotterdam. De foto toont een deel van de smokkelbuit, die wordt gecontroleerd door enkele leden van de douane, die de smokkelwaar ontdekte.

ONGELUK MET DE HELVETIA-EXPRESS

Lampertheim: Een van de totaal vernielde wagons van de Helvetia-express. welke op een stilstaande goederentrein is ingereden. De ramp heeft aan drie mensen het leven gekost, terwijl eenentwintig personen in het ziekenhuis opgenomen werden.

IN SPANJE SCHIJNT DE ZON

"Eigenlijk mogen we onze door regen getergde vakantiegangers, die in Nederland zijn gebleven, niet nog meer plagen", schreef de redakteur van een Nederlands blad. "Maar een beeld van het zonovergoten strand met duizenden badgasten in het Spaanse San Sebastian willen wij U toch niet onthouden."

Tegenstellingen in de Theologische Hogeschool der Gereformeerden (*Vrijgemaakt*) in Nederland

Aan het dagblad "Trouw" ontlenen wij het volgende:

"De Kamper hoogleraren J. Kamphuis en H. J. Schilder hebben in een buitengewone curatorenvergadering van de theologische hogeschool der gereformeerde kerk (vrijgemaakt) meegedeeld, dat zij hun werk niet zullen voortzetten wanneer ds. J. Meester, predikant te Amsterdam-Zuid, als curator werkzaam blijft. Ds. Meester heeft voor de geregelde voortgang van de arbeid aan de hogeschool zijn secundus-curator verzocht de daarop volgende gewone vergadering van curatoren bij te wonen. Deze, de Heemsteedse ds. C. P. Plooy, is echter niet ter curatorenvergadering verschenen.

Aanleiding van het conflict is een bespreking die ds. Meester wijdde aan het jaaroverzicht, dat dr. C. Trimp uit Voorburg in het Handboek van de vrijgemaakte kerken schreef. Ds. Meester merkte daarin op, dat dr. Trimp voor een diagnose van de kerkelijke situatie beter kon spreken "over het schisma dat onder ons woedt" (....)" dat door vooraanstaande woordvoerders, predikanten en hoogleraren al jaren hoe langer hoe meer publiekelijk wordt aangevuurd".

"Geen plaats"

In "De Reformatie", waarin ook prof. Schilder meewerkt, reageerde prof. Kamphuis met een zeer persoonlijk en geladen stuk, waarin de volgende zinssnede voorkwam: "Want de kerken moeten goed verstaan, er is aan een en dezelfde hoge school géén plaats voor wie publiek beschuldigd heeft van de openbare zonde der scheurmaking en voor wie beschuldigd zijn."

De buitengewone vergadering van curatoren, die daarvoor vier bijeenkomsten nodig hadden, heeft blijkens het kort verslag dat aan de kerkelijke pers is toegezonden de uitlating van ds. Meester afgekeurd. Curatoren meenden dat deze zaak hun vergadering aanging op grond van artikel 2b van hun instructie, dat gaat over de mogelijkheid dat curatoren één hunner schorsen als hij zich gedraagt op een wijze, die niet past aan een lid van de gereformeerde kerk en/of de belangen der hogeschool schaadt.

In het officiele verslag staat, dat ds. Meester de gewraakte zinsnede — "daar deze woorden op hun beurt mede de wankele broederschap aan de hogeschool helpen verstoren" — terugneemt, voorzover ze betrekking heeft op hoogleraren. Hij deed dat "om Christus' wil en om der wille van de broederschap."

"Niet bedoeld"

NIET in het kort verslag staat een andere mededeling van ds. Meester, namelijk, dat hij niet bedoeld heeft iemand te beschuldigen van scheurmakerij, maar 't woord "aanvuren" heeft willen zeggen, dat in de kerkelijke pers reeds jaren zo geschreven wordt, "dat het moest uitlopen op scheuringen". Deze volledige verklaring is opgenomen in de Noordhollandse vrijgemaakte Kerkbode.

Ds. Meester, die van mening is, dat deze zaak niet op de curatorenvergadering thuishoort, heeft geweigerd, aldus het korte verslag, de beschuldiging met feiten toe te lichten. Curatoren betreuren dat ondanks het terugnemen van de uitdrukking, de beschuldiging naar haar zakelijke inhoud gehandhaafd werd.

De tegenstellingen binnen de kring van de hogeschool gaven de kerkeraad van Berkel en Rodenrijs aanleiding zich tot de curatoren te wenden met de verontruste vraag, of men nog wel kon spreken van "eenheid in de opleiding".

De kerkeraad wilde met zijn brief "een appel doen op het broederhart om de zaken van onze theologische hogeschool, die velen verontrusten, tot een open discussie te brengen binnen de kring van senaat en curatoren". In hun gewone vergadering gaven curatoren hierop ten antwoord, dat de zaak de aandacht heeft.

Deze gewone vergadering werd niet bijgewoond door de oudste twee hoogleraren, de profesoren C. Veenhof en dr. H. J. Jager, die zich wel beschikbaar hielden voor het geval hun aanwezigheid gewenst werd. De jongste twee hoogleraren — de reeds genoemde — en de secretaris van de senaat, prof. dr. L. Koekes, waren wel aanwezig.

Tot rector voor het komende jaar werd op voordracht van de senaat benoemd prof. J. Kamphuis.

Scheepsjongen

De preekstoel het kraaiennest
boven het schip van de kerk,
dominee, sta sterk,
een preek kan veel deining geven
maar geef nooit van z'n leven
je ruime blik prijs,
wees liever man over boord
dan dat je de vlag van het woord
neerhaalt,
je vingerwijzing intrekt,
die koninklijke wimpel:
land in zicht!

Jaap Zijlstra

Arthur J. Goldberg (rechts) de (na het overlijden van Adlai Stevenson) benoemde vertegenwoordiger van de Verenigde Staten van America bij de Verenigde Naties, maakt zijn opwachting bij Mr. U. Thant, de secretaris-generaal van de Verenigde Naties.

GEEF UW
ADRESVERANDERING
steeds tijdig op aan de
ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(32)

Emi lacht. "Die dunne kastwand tussen de kamers boven, Ank. Herinner je je niet een middag, dat Luci jou met Chris plaagde?"

Ank moet even nadenken.

"O mam, ik snap het al en toen heeft u alles gehoord?"

"En nooit iets van laten merken, hè?"

"Mam... Chris heeft nu een aanstelling bij een chirurg, als assistent. Gunst... en toen Luci ons zag, wat 't nog niet eens echt tussen ons. 't Was geloof ik de tweede keer dat we samen een eindje omliepen en natuurlijk, dan moet dat eigenwijze kind je juist zien."

"Maar dan kan zij toch ook goed haar mond houden."

"O, dat moest ze wel. En ze wil graag groot zijn. Maar... eh... nu Chris een aanstelling heeft, nou ja, nu wil hij ook graag dat we ons verloven. We kennen elkaar nu ook een beetje beter. 't Is voor u nu wel akelig. Ik schrok me gewoon lam toen u het vertelde, niet om oom Ted, dat vind ik enig. Eigenlijk had ik er stiekem al een beetje op gehoopt. Maar ik heb vast gedacht dat het Evelyn zou worden, u weet wel, om die brief van Berny, of misschien weet u dat al lang niet meer."

Emi gaat hier niet op in, laat het rustig in het midden.

"En ik vond het zo'n reuze oplossing, mam, dat Chris en ik nu toch hier blijven. En nu..." Opeens lacht Ank voluit, omdat alles toch niet zo benauwend is als ze had gedacht. "Mam, ik kan het echt niet helpen, hoor, u hebt nu zelf roet in 't eten gegooid. Wat interessant hè: mijn familie woont in Canada. Nou, als we getrouwd zijn blijf ik werken, dat weet ik nu al en dan verdienen we net genoeg centjes om in de vakantie even over te komen vliegen. Enig, wie had dat kunnen dromen! Nou ja, dat doen we dan met Kerst, tenminste, als u er dan al bent, maar voor een langere vakantie wil ik per boot, zo'n zeereis lijkt me dolgezellig ook."

"Wil ik, Ank... weet je wel dat je voortaan samen moet willen?"

"O, maar zo het eerste jaartje, dan geeft je man je natuurlijk altijd je zin. Welnee, dan zijn wij nog rustig verloofd. Nou, en dán helemaal natuurlijk." Even zwijgt ze.

"U bent er dus toch wel echt blij mee?" wil ze dan nog weten. "Met zo'n aardige schoonzoon?"

En als Emi dan nog niet dadelijk antwoord geeft, zegt Ank een klein beetje plagend: "Zeker blijdschap met een lach een traantje, mam?"

"Ja zoiets." Even flitst de gedachte aan maskers door Emi heen. Ja, soms kan het toch wel goed zijn je een masker aan te meten. "Ank, en dan dat traantje met nadruk op "tje" hoor. Ja, en... nu moet die Chris van jou zeker eens gauw hier komen om kennis te maken?"

Ank bloost heel diep. "Volgende week zal er wel een brief van hem komen voor u, mam, heel netjes. Hij houdt geloof ik nog wat van de oude stijl. Nou ja, mij best. Weet u, hij is nu in Duitsland, ook voor zijn studie... Mam... met u en paps, is dat toen ook zo gegaan als nu met ons?"

"O ja kind." Emi's gezicht is opeens heel jong, nu ze terugdenkt aan die gelukkige en bovenal zorgeloze tijd. "Ja kind, wij gingen al een hele poos met elkaar en iedereen in 't dorp wist het al zo ongeveer, toen ze er bij mij thuis nog niet van droomden."

"U was er ook wel erg jong bij, hè mam."

"Ja, ik was zeventien. En een dag na m'n twintigste verjaardag zijn we getrouwd, omdat ik negentien zo erg kinderachtig vond."

"Gunst, juist leuk."

"Ja, maar dat vond ik toen nog niet."

Een poosje zwijgen ze beiden; dan komt Emi: "Ja Ank, je mag wel heel zuinig zijn op deze tijd. Dit beleef je maar eenmaal."

"En... u?" Ank flapt het eruit, voor ze er erg in heeft wat ze zegt. Nu schrikt ze ervan. Maar Emi neemt het nogal lakoniek op.

"Ja, ik tweemaal wil je zeggen en in zekere zin is dat ook zo. En toch ligt dit heel anders, Ank, dat zul je toch zelf ook wel begrijpen. Ik bedoel juist dat zorgeloze ,dat lichte en dat blije. Jij bent nu de lente zelf, kind. Weet je nog van 't voorjaar, al dat prille en uitbundige? Het is misschien een wat ouderwets voorbeeld, maar de lente, die is vóór jou en dat is vàn jou, dat ben je zelf en... nu, daar kunnen wij niet meer naar grijpen."

"Maar toch ook nog geen herfst, die is zo ernstig en donker van toon. Nee hoor, dan is het de zomer. U de volle zomer, hè mam?"

"Dan een na-zomertje," geeft Emi toe, toch gestreeld dat haar dochter haar zo wil zien. "En nu naar bed kind, kijk eens naar de klok, de wijzers draaien maar door."

Maar inplaats van op te staan slaat Ank spontaan haar armen om Emi's hals. "Mam, ik ben zo verschrikkelijk blij. Ik had gedacht dat u wel erg overstuur zou zijn of zoiets, als u het hoorde. Daarom durfde ik het niet zelf aan u te vertellen. Ergens van binnen vind ik het natuurlijk wel naar als u straks allemaal weg bent, maar ja, zo is het leven nu eenmaal. Als ik trouw ga ik toch ook de deur uit en dat Chris nu niet naar Amerika gaat heeft heus niet aan mij gelegen. Eigenlijk vond ik het een reuze strop, want het leek me machtig."

Aandachtig kijkt Emi naar Anks gezicht, dat zo onbevangen staat. Nee, bij haar is van een masker absoluut geen sprake.

* * *

Op blote voeten tript Emi over de wollen antracietkleurige vloerbedekking van hun hotelkamer.

In het huis zingt nu en dan zachtjes de waterleiding, soms gaat door de buizen het geluid van een draaiende kraan. Verder is er geen gerucht dan het altijddurende gebrom van auto's, dat af en toe overgaat tot een scheur in de nog stille straat.

Bijna onhoorbaar, om Ted niet wakker te maken, schuift Emi de overgordijnen open. Ze zijn van een zacht mimosa tintje, met een dessin van darwintulpen met natuurgetrouw omgeknakt blad. Emi heeft ze de vorige avond al bewonderd, maar nu bij daglicht vindt ze ze nog fijner van kleur.

Het hoge raam, dat op een kier staat, duwt ze wijd open. Voor haar ligt nu de stad in wit-nevelig ontwaken. Vanaf haar hoogte ziet ze één wirwar van daken in alle variaties, hoge puntdaken met grijze of rode pannen, de platte daken van de flats, stijf aaneengerijd; er zijn grote gebouwen en kerken als willekeurig hier en daar neergezet; zomaar ergens daar tussenin zijn plekjes bronzig groen van najaarsbomen met een enkel tintje rood of oranje, smalle strepen blauw of zwart of zilverig water en hier en daar vensterglas, dat verblindend wit licht uitstraalt.

En boven dit alles, als een triest kerkhof van tot op de kern vermagerde raas waarvan de tuigage is gesloopt, de ontelbare televisiemasten.

Mijn stad, denkt Emi. Nu nog... vanavond, nee, vanmiddag al niet meer.

De kille morgenlucht omvangt haar nu geheel en onwillekeurig trekt ze haar pyjama wat dichter om zich heen; toch blijft ze nog even geboeid staan kijken.

Beneden in de straat gaan heel petieterig een paar mensjes. Zo'n mensje ben ik nu ook en als je me van nog hoger ziet, een nog veel nietiger niksje en toch... met torenhoge problemen. En al die mensen die hier straks zullen draven of in auto's en op fietsen racen, hebben net zulke torenhoge problemen. Tenminste... die maken ze.

Hoe zei tante Guus het ook weer? Emi moet even nadenken. O ja, het was die eerste zondag met Ted als pseudo-vader. Nu is hij het echt. Emi's gezicht breekt open in een lach, dan verstrakt het weer in nadenken. Ja, zo was het: kind, laat alles nu eens rustig komen zoals het komt. Probeer eens, niet overal aan te tornen en te plukken. Je wilt alles maar uit elkaar rafelen, ieder probleempje opnieuw, om toch maar te ontdekken wat erin zit, en of je er nog niet een probleempje bij kunt problemen. Je maakt er huizenhoge dingen van. Laat dat allemaal nu eens rustig aan God over en ga je weg, zoals die voor je ligt.

"Heeee," een lange geeuw achter uit de kamer en meteen Teds stem: "Emi, moet je nu beslist nog een Hollandse griep of zoiets opdoen?"

Haastig kijkt ze om. Ted heeft het dek tot aan z'n neus opgetrokken.

"Doe de ramen dicht. Ik voel hier de kou!"

"De frisse morgenlucht bedoel je," maar Emi merkt nu toch zelf dat ze flink staat te rillen. "Ik neem afscheid van m'n stad."

"O, dat kun je de hele dag nog doen."

"Je wilt zeggen, nog even, een paar uurtjes..."

"Toe, kom nu maar gauw hier kind, zo'n mediterend of filosoferend afscheid, of hoe je 't maar wilt noemen, dat dient nergens voor, je krijgt er alleen maar bepaalde hartziekte van .Nostalgia."

"Hè?"

"Nou, gewoon: Nostalgia."

"Hè Ted, dat woord ken ik niet. Vertaal es."

"O nee, daar denk ik niet over, je hoeft dat woord ook helemaal niet te kennen. En die ziekte nog minder."

"Is het iets besmettelijks, Ted?"

"Ook dat nog, enorm."

"Zeg het dan eens."

"Emi, je zou dat raam toch dichtdoen."

"Zie je dan niet..."

"O, heb je 't al dicht?"

Emi schuift de overgordijnen nog wat verder open, bekijkt ze zo op haar hand.

"Ted, ze hebben hier zulke enige overgordijnen. Dat zou nu echt iets zijn voor ons in Canada. Met tulpen, zo helemaal Hollands."

"O... ja..." Teds stem zakt weg in slaperigheid. "Dan moet je... 't adres van de leverancier vragen."

"Wat ben jij in de vroege morgen helder, Ted!"

Aarzelend staat Emi bij haar bed, waarvan ze het dek open heeft laten liggen. De lakens zijn koud geworden...

Ted raadt haar gedachten. "Draai maar gauw de verwarming open, Emi," meteen slaat hij z'n eigen dek terug. "En kom dan maar vlug bij mij, dan zal ik je nog even warmen. Brrr, wat ben je koud."

Emi ligt in z'n arm en hij stopt de dekens in haar rug hoog in.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact Christian Courier
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we are happy to announce the birth of our son

EARNEST JEFFRIE

A brother for Ingrid and Irene.

Mr. and Mrs. Earnie Stronks

August 15th, 1965.

224 Belvenia Road, Burlington, Ontario.

Op 21 augustus 1965 is het 35 jaar geleden dat vader en moeder

G. C. STRONKS
en
J. STRONKS—HEINEN

hun trouwdag hopen te herdenken.

Wij hopen dat de Here hen nog lang voor elkaar en ons moge sparen.

Hun dankbare kinderen:

Burlington, Ont.:
Dick en Wilma Stronks

Chicago, U.S.A.:
Bill en Gloria Stronks

Waterdown, Ont.:
Johan en Wilma

Burlington, Ont.:
Ernie en Rie

Burlington, Ont.:
Joyce en John Visser
Trudy en Martin
Hank
Jack
en 15 kleinkinderen.

2206 Queensway Drive, Burlington, Ont.

Ze willen het onder ons houden, maar nu zal iedereen het weten dat op 21 augustus 1965, zo de Here wil, onze geliefde ouders

GERRIT DE JONG
en
AALTJE DE JONG—BEUKELMAN

hun 30 jarige echtvereniging herdenken.

Dat de Here hen nog lang voor elkaar en voor ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Sarnia, Ont.:
John en Florence de Jong
Gerald en Karen

Wallaceburg, Ont.:
Wilma en Bill
Harry, Henk en Jerry

Acton, Ont.:
Mike de Jong en Willie Van Arragon (verloofde)

Sarnia, Ont.:
Mary de Jong

116 East St. North, Sarnia, Ont.

Voor aankoop van een huis of een boerderij

raden wij U aan contact op te nemen met

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LIberty 9-3894

Na een ziekte van 4 dagen nam de Here tot Zich onze geliefde vader en grootvader

AREND TOERING

sinds 20 oktober 1959 weduwnaar van Elizabeth Koornstra

op de leeftijd van 73 jaar.

Lemmer Ned.:
Willem en Tjitske Toering
Arend
Wilhelmina
Wiebe
Elizabeth
Maaike
Roelof

Lemmer, Ned.:
Jelle en Pietertje Toering
Arend
Riemy
Elizabeth
Koos
Willem

Weston, Ont.:
Maaike en Siebren Venema
Ricky
Elizabeth
Yolanda

Bowmanville, Ont.:
Albertje en Willem Vanderbyl
Eddy
Elizabeth

Weston, Ont.:
Dieuwke Toering

Rexdale, Ont.:
Iemkje en Jim Vanderveen
Elizabeth
Audrey
Cornelus Karl

Lemmer, 11 agustus 1965

Welke man zou willen

CORRESPONDEREN

met een alleenstaande dame? Chr. Ref. Leeftijd boven 40 jaar. Brieven onder no. 1822, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Weduwnaar, Chr. Ref., met drie kinderen van 16, 15 en 8 jaar oud, zoekt

HUISHOUDSTER

30-40 jaar, die in staat is de leiding van het gezin op zich te nemen, en met kinderen om kan gaan. Brieven voor nadere gegevens en inlichtingen onder no. 1821, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

For Sale:

HOBART MIXER — 60 quart. TWO UNIT ELECTRIC OVEN STAINLESS STEEL — 43×38 inches inside measurements. As low as $100 down.

J. VOORTMAN

R.R. 3, Dundas, Ont. — MA 7-7043

Wij bieden U aan:

BROILER BEDRIJF

7000 sq. ft., tevens een varkensschuur groot 1800 sq. ft. Volledig ingericht, met vergunning. Goed 3 slaapkamer huis, van alle gemakken voorzien, 2 mile van Grimsby.

FRUIT FARM

19 acre druiven, 6 acre kersen en peren, 10 acre bos.

Eigenaar verklaart dit bedrijf brengt een gemiddelde van 60 ton druiven per jaar, contract met winery.

Goed 7 kamer huis, voorzien van alle gemakken.

Alle machinerie. Gelegen aan hoofdweg. Vraagprijs $32,000.—.

Deze bedrijven liggen binnen 4 mile van kerk en Chr. School.

Schrijf of telefoneer aan:

GERRIT OTTEN
P.O. BEAMSVILLE, ONT.
TEL.: 563-7904

Agent voor

HAROLD JARVIS REAL ESTATE
GRIMSBY, ONT.

"FOR SALE" "FOR SALE"

DAIRY PLUS BEEF FARM

One of Ontario's Great Producers. A herd of 120 Guernseys with show winners. Income of over $3,500.00 MONTHLY from an OPEN MILK QUOTA ONLY. Facilities for 500 head of beef cattle. This farm is modernized in it's full operation. Here are only a few of its attractions: NEW STEEL LOADING BARN WITH 1000 TON SILO AND CIRCULAR SILO UNLOADERS; NEW CEMENT FEEDING AREA; NEW LARGE DAIRY BARN FASTENING 80 HEAD OF CATTLE; TOTAL OF 3 SILOS, WITH ROOFS HOLDING 1200 TONS CHOICE SILAGE; 9 MILKING MACHINES; ALL LATEST MODERN DAIRY EQUIPMENT; ALL NEW HARVESTING EQUIPMENT.

3 HOMES — NEW BRICK RANCH STYLE HOME, 4 bedrooms; FULL TWO-STOREY BRICK HOME, 4 bedrooms; and a FRAME HOME, 2 bedrooms.

Prospective buyers must have access to $50,000 of their own money in order to buy this top producing farm. Owner will carry first mortgage at 6% interest with excellent terms. The best of land and water supply that nature can offer. This farm is located 4 miles from large city, with population over 60,000. Shown by appointment only.

Call:

BOERSMA REAL ESTATE, *Broker*
302 DAVIS STREET, SARNIA, ONTARIO
337-5451, or 344-0461

SHARPIE-ZEILEN OP DE WESTEINDERPLASSEN

Deze foto geeft een beeld van de laatste wedstrijd om het (officieuze) Europese Kampioenschap Sharpie's, die de afgelopen week op de Westeinderplassen werden gehouden.

TE KOOP

bloeiende zaak in Hollandse artikelen, manufacturen, etc. in een snel groeiende plaats in de Niagara Peninsula. Gebouw is eveneens te koop, doch eigenaar is bereid dit te verhuren. Voor serieuze reflectanten zijn boeken ter inzage. Brieven onder nr. 1816 bureau Calvinist-Contact.

Wij zoeken een

NET EN FLINK PERSOON VOOR BEZORGING

in St. Catharines en omgeving.

RIDDERIKHOFF'S MEAT PRODUCTS

Fenwick, Ont. — Tel.: TW 2-3216

Te huur

EEN DRIE-ROOM APARTMENT

voor klein gezin. Drie mijl van downtown Hamilton. K. Boonstra, telefoon JA 7-5460.

Te koop in South Alberta een

Poultry Farm

Uitsluitend verkoop aan stores. Over de jaren meer dan 20% netto winst per jaar van de koopprijs. 3 mijl van Christian Reformed Church. Koper wordt ingewerkt. Zeer gemakkelijke betaling.

Brieven onder nr. 1820,aan Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ontario.

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office) 741-1247 (res.)

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

INGEZONDEN

"Heel erg bedankt, meneer de President"

Mr. George Meany is President, President van de American Federation of Labour-Congress of Industrial Organizations, (A.F.L.-C.I.O.), de machtige, niet-Christelijke vakbond in de Verenigde Staten met zo'n 17 miljoen leden.

Zoals u weet is Mr. Lyndon B. Johnson óók President, zij het dan van de gehele Verenigde Staten van Amerika. President Meany nu kreeg op 28 juli 1965 een telefoontje van President Johnson, waarin President Johnson waarschijnlijk gezegd heeft: "Gefeliciteerd, George, met dit mooie success," waarop President Meany, natuurlijk iets meer officieel, tegen President Johnson zei: "Heel erg bedankt, meneer de President, heel erg bedankt."

En het was een mooi bedankje wel waard. 't Is beslist geen alledaags gebeuren als je zo maar ettelijke miljoenen leden je vakbond binnenkrijgt. Zeg eens drie miljoen, voor vijftig cent contributie per maand per man, dat maakt gauw achttien miljoen dollar per jaar.

President Johnson is aardig op weg zijn schuld aan Mr. Meany in te lossen. Het Lagerhuis van het Amerikaanse parlement, zo zouden we "the House of Representatives" kunnen noemen, heeft reeds een kort gedeelte in de zogenaamde "Taft-Hartley Act" een nationale arbeidswet, er uit gestemd. Dit gedeelte, paragraaf 14 (b), bepaalt dat het aan elk der staten afzonderlijk wordt overgelaten te beslissen of er al of niet een wet zal zijn in die staat, waarbij gedwongen lidmaatschap in vakbonden wordt verboden. Negentien staten hebben reeds zo'n wet aangenomen, waarbij elke inwoner het recht heeft te werken zonder gedwongen te worden een bepaalde bond te steunen.

Tijdens de verkiezingscampagne in 1964 kreeg President Johnson de steun van de bonden omdat hij beloofde deze wetten ongedaan te maken door paragraaf 14 (b) uit de federale wet te halen. En, zoals "Newsweek" van 9 augustus het uitdrukte, "met telefonische bijstand van L.B.J. (President Johnson) zelf", werd een wet ter tafel "gemanoeuvreerd", die paragraaf 14 (b) zou schrappen. Vóór die tijd was volgens "Newsweek" Vice President Hubert Humphrey druk in de weer geweest genoeg stemmen bijeen te garen, om de stemming veilig te stellen.

Dit is gelukt. Op 28 juli 1965 stemden 221 vertegenwoordigers vóór het schrappen, en 203 er tegen. Het was zó gebeurd! Met gebruikmaking van speciale methodes wist men het zo te versieren dat er maar vijf uur debat mogelijk was. 't Oorspronkelijke plan was twee uur, maar dat lukte niet.

Geen wonder dat "Time" van 6 augustus als kopje boven het nieuwsbericht zette: "Rammed Right on Through". Vrij vertaald: "Er doorgeduwd".

Pogingen om een amendement er in te krijgen waarbij mensen met gewetensbezwaar tegen lidmaatschap in zekere bonden zouden worden vrijgesteld, mislukten. Het was zelfs zo dat Mrs. Edith Green, vertegenwoordigster van de staat Oregon, van de Democratische partij nog wel (de Democraten zijn over 't algemeen "pro-labour"), drie keer spreektijd moest lenen, van de Republikeinen nota bene, om haar amendement zelfs te kunnen presenteren! Men besliste echter, dat haar amendement niet "germane" was, dat het met het onderwerp niets uit te staan had!

Bekende klanken, nietwaar!

Het wachten is nu slechts op de Senaat die uiteraard ook de beslissing moet bevestigen, en het zal daar niet vóór midden augustus ter tafel komen. Sommigen zeggen dat het hier niet zo simpel zal gaan, dat vooral Senator Everett Dirksen, de bekende Republikeinse leider van Illinois, klaar is voor tegenactie.

Dit gebeuren is niet erg opwekkend, vooral niet als men let op de gebruikte methodes, het volkomen ontbreken van principieel argument ter staving van de vrijheidsroof, het negeren van het verzoek van duizenden om uitzonderingen om des gewetens wille mogelijk te maken.

Toch zit er ook een bemoedigende zijde aan het gebeuren. Wij zouden dit zó kunnen zeggen: dat ook in de Verenigde Staten Christenen nu genoodzaakt worden om op **fundamentele** wijze het probleem aan te vatten. Dat in de Verenigde Staten, net als in Canada, men zal moeten trachten vanuit de Schrift een oplossing te vinden, het recht op vrijheid te verdedigen. Want let wel: het schrappen van deze wet betekent **niet** dat men geen Christelijke bonden mag vormen. Dat kan nog steeds, en, naar wij hopen en bidden, wellicht geeft het gebeuren nu sterker dan tevoren de vereiste aan als Christenen gezamenlijk te getuigen als Christelijke organisatie. Tot op zekere hoogte dus is er ook meer kans dat er duidelijk onderscheid zal komen tussen de "conservatieve" positie en het Christelijk standpunt, dat het duidelijk wordt dat de twee beslist niet identiek zijn.

Een begin hiervan treffen we reeds aan in het bekende tijdschrift "CHRISTIANITY TODAY" (oplaag ongeveer 175,000 exemplaren), waar reeds op 21 mei van dit jaar de redacteur, Dr. Carl F. H. Henry een lans brak voor hen die uit overtuiging niet steun kunnen geven aan bepaalde vakbonden. Verwijzende naar het feit dat de voorgestelde wetswijziging gekoppeld zou worden aan de "Employee Civil Rights Act of 1965", merkte Dr. Henry onder andere het volgende op: "De poging om het publiek te verwarren en te misleiden is werkelijk blatant. Het is op zijn minst misleidend, en wellicht oneerlijk, om de voorgestelde wijziging in de Taft-Hartley Act (paragraaf 14 (b)) te verbinden met het probleem van de rechten van de neger, en op die wijze de indruk te geven dat het recht van een vakbond om een man met gewetensbezwaren te dwingen lid te worden gelijk is aan het recht van een neger om het stemrecht uit te oefenen. Het "recht" van de werknemer toegepast op de Christen met gewetensbezwaar is simpelweg: wordt lid van de vakbond of verlies je betrekking. Zulk een keuze riekt naar het soort alternatief dat u krijgt in een Russische verkiezing, niet naar een ware Amerikaanse keuze."

Wel zeer bemoedigend als men leest wat deze leidinggevende Christen geschreven heeft.

Nogmaals, het probleem van het gedwongen lidmaatschap is ten diepste een religieus probleem. Men zal óók in de Verenigde Staten pas de zaak werkelijk aanvatten indien men op deze grond, op grond van vrijheid van godsdienst het recht van de Christen verdedigd.

Zullen wij dan onze pogingen verdubbelen?

C.J.L. Foundation,
(The Committee for Justice and Liberty),
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

Experienced

SINGLE MAN WANTED

Please state wages expected. Live in; close to Peterboro, Ont.

Mr. Floyd Hogendoorn, R.R. 1, Bailieboro, Ont.

VOOR AL UW REIZEN

W. VanderBeek

623 West 5th St., Hamilton, Ont. — Phone: 385-6930

Eau . . . !

WAT KNAP JE DAAR VAN OP!

Geprijsd van $1.00 tot en met $4.50

Alleenvertegenwoordiger voor Canada:

Fred R. Vandervelde, P.O. Box 184, Hamilton.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Calgary I, Alta., S. Cooper, Missionary in New Zealand.

NEERLANDIA

(Vervolg van pag. 3)

hoord en gelezen, er werd ook naar geleefd. En nu: zie, moeite en ontbering zijn voorbijgegaan, de worstelende nederzetting is een welvarend farmers-district geworden. Het enige, dat in zo'n rijkgezegende gemeenschap de atmosfeer bederven kan, is het gewroet van de kleine vossen in de wijngaard. Moge God hen daarvoor in de volgende jaren behoeden, hen steeds meer samenbinden in Zijn liefde.

Vijftig kaarsjes . . . proficiat! En indien ik ergens op deze bladzijden gefaald heb, dan zullen de broeders en zusters van Neerlandia mij vergeven: zij zullen begrijpen, dat het voor een buitenstaander niet gemakkelijk is om de fascinerende geschiedenis van hun kerk te vertellen. Echter meen ik, dat hun gevoelens bij dit gouden feest zich het beste laten opsommen in de woorden van het gezang, dat zij samen zongen tijdens de herdenking:

Great is Thy faithfulness, o God my Father,
there is no shadow of turning with Thee;
Thou changest not Thy compassion, they fail not,
as Thou hast been, Thou forever wilt be.

Great is Thy faithfulness; Great is Thy faithfulness!
morning by morning new mercies I see;
all I have needed Thy hand hath provided,
great is Thy faithfulness, Lord, unto me!

Want als er ooit een immigrantenkerk was, die deze woorden heeft doorleefd, tot aan de bodem toe, dan is het wel Neerlandia, Alberta.

Canada heeft geschoolde mensen nodig

Bij herhaling heeft de Canadese Minister van Immigratie er op gewezen, dat Canada mensen uit Europa nodig heeft, wil het land zich kunnen ontwikkelen overeenkomstig zijn potentieel. Momenteel wordt een speciaal recruteringsplan uitgevoerd om geschoolde krachten in Europa aan te trekken.

Zoals in de vijftiger jaren wordt ook thans, vooral van de zijde van de vakbonden, bezwaar ingebracht tegen het aanwerven van immigranten. Het heet dan, dat de nieuwkomers de mogelijkheden wegnemen voor de Canadezen zelf. De praktijk heeft duidelijk de onjuistheid van dit betoog aangetoond, maar toch blijft men bezwaar maken. Een kort maar ter zake editorial in de "Prince Rupert Daily News", dat ons dezer dagen werd toegezonden, stelt deze tegenwerking in het juiste licht. Wij laten het hieronder volgen:

"There has been considerable talk lately about the shortage of laborers and skilled workers in British Columbia at this time, and how critical it is going to get in the next two or three years.

We are told that here in northwestern British Columbia it is not as yet a desperate situation but that it could easily become acute in the next few short years.

No one, including this newspaper, seems to know what the answer is for the present of for the future.

Immigration Minister Nicholson has a drive on to recruit more skilled workers in Europe to fill Canadian needs. He hopes to bring 150,000 people to this country this year.

The New Democratic Party feels this is not the answer and a recent convention in Toronto passed a resolution urging that instead of looking to immigration the government should concentrate on retraining and relocating unemployed Canadian workers.

The NDP aprpoach to immigration remains, predictably, the approach of organized labor to the mythical threat of "cheap foreign labor" taking away the jobs of Canadian workmen. This argument has been thoroughly discredited by the record of the post-war years and the fact that foreign workers are willing to work whereas many Canadian unemployed would rather sit back and collect social welfare.

Actually this is not a political problem but rather an economic one and should be solved regardless of politics.

It is fine for the New Democratic Party to say "let's retrain our Canadian unemployed." But numerous attempts to do this have been made while at the same time there has been success in bringing in foreign workers to do the job.

All would like to see Canadians get the first chance at any jobs. But are they willing to do the work that foreign workers have been so successful at?

If Canadians want these jobs it is up to them to go after them. Otherwise, Immigration Minister Nicholson has no alternative but to bring in foreign workers to meet the demand which is getting progressively greater."

HET GRAAN WORDT DUUR GEKOCHT

Het was voor velen een zeer blij bericht, toen bekend werd, dat Rusland 187 miljoen bushels graan had gekocht. Het was een zeer welkome versterking van 's lands economie.

De transactie als zodanig wijst echter op een zeer zwakke, zo niet hopeloze situatie, waarin de landbouw in de communistische landen zich bevindt. In het augustus-nummer van ATLAS schrijft de journalist Alberto Ronchey een artikel, waarin hij iets vertelt van de landbouw organisatie in het oostelijk blok, en waaraan wij het een en ander willen ontlenen.

Zoals bekend heeft men zijn collectieve boerderijen, maar daarnaast wordt aan de boeren gelegenheid gegeven een klein deel van ht land zelf te houden. In Belgrado en in Warshau is dit principe meer populair dan in Rusland zelf, hoewel men in tijden van schaarste ook in Rusland meer elastisch is. De nadruk blijft echter liggen op de gemeenschap. Het land behoort aan de staat en die er op werken, werken voor de staat of gemeenschap. Dit slaat trouwens niet alleen op de landbouw. Ook de industrie heet gemeenschappelijk bezit te zijn. Er is echter dit verschil, dat er in de industrie nog wel eens tijden zijn, dat het goed gaat, maar in de landbouw kan men nu wel gaan spreken van een constante crisis.

Een misoogst kan het beste financiële plan in duigen gooien. Nu heeft men in het Westen ook wel zijn crises, die kunnen ontstaan door een misoogst of door een te grote oogst. Maar de Communistische landen lijden aan een chronische onderproduktie van landbouwprodukten.

Het kan hem niet zitten in het aantal mensen, dat in de landbouw **werkzaam is.** Veertig percent van Rusland's bevolking werkt op de farms, en Joegoslavië staat vijftig percent van de arbeidende bevolking aan de landbouw af. Vergelijkt men dit met andere landen, dan heeft de U.S.A. zes percent van de totale arbeidsbevolking op de boerderij. In Engeland is het slechts vier percent. Italië — dat steeds een hoog percentage had — is van 40 naar 27 percent teruggevallen en dit cijfer blijft dalen.

Ruslands moeilijkheden zijn evenmin te herleiden tot gebrek aan cultuurgrond. Odessa heeft voor jaren de naam gedragen van "korenschuur van Europa" en de Oekraine was de "bread basket". Bovendien heeft Rusland de zwarte landen van de Wolga en de maagdelijke landen, die het troetelkind van Khrushchev waren.

Ronchey komt tot de conclusie, dat de oorzaak niet zo zeer in de omstandigheden moet worden gezocht, als wel in het feit, dat de plattelandsbevolking zich niet en nooit kan schikken in een soort lopende band systeem. Het gaat tegen hun draad in. Marx noch Lenin hebben aangevoeld, wat er in een boer leeft. Zij waren stadsmensen. En Khrushchev heeft het niet veel beter gemaakt. Aan de ene kant wierp hij zich op als een voorvechter tegen de horigheid van de Russische boer, maar aan de andere kant trachtte hij de mensen in de landbouw te groeperen in een "klasse".

Ontneem de boer, ook de Russische boer, zijn vrijheid, en de aardigheid is er voor hem af. Het Canadese en Amerikaanse graan wordt niet alleen met dollars, maar ook met die vrijheid betaald.

PROEFNEMINGEN IN DE HAVEN VAN AMSTERDAM MET RADAR IN COMBINATIE MET TELEVISIE

In de Amsterdamse haven worden sinds enige tijd in samenwerking tussen het Gemeentevervoerbedrijf van Amsterdam, Radio Holland en Philips' Telecommunicatie Industrie proeven genomen met radarapparatuur. De proeven hebben tot doel een oplossing te vinden voor de moeilijkheden, die de gemeenteponten bij het oversteken van het IJ ondervinden wanneer het zicht slecht is.

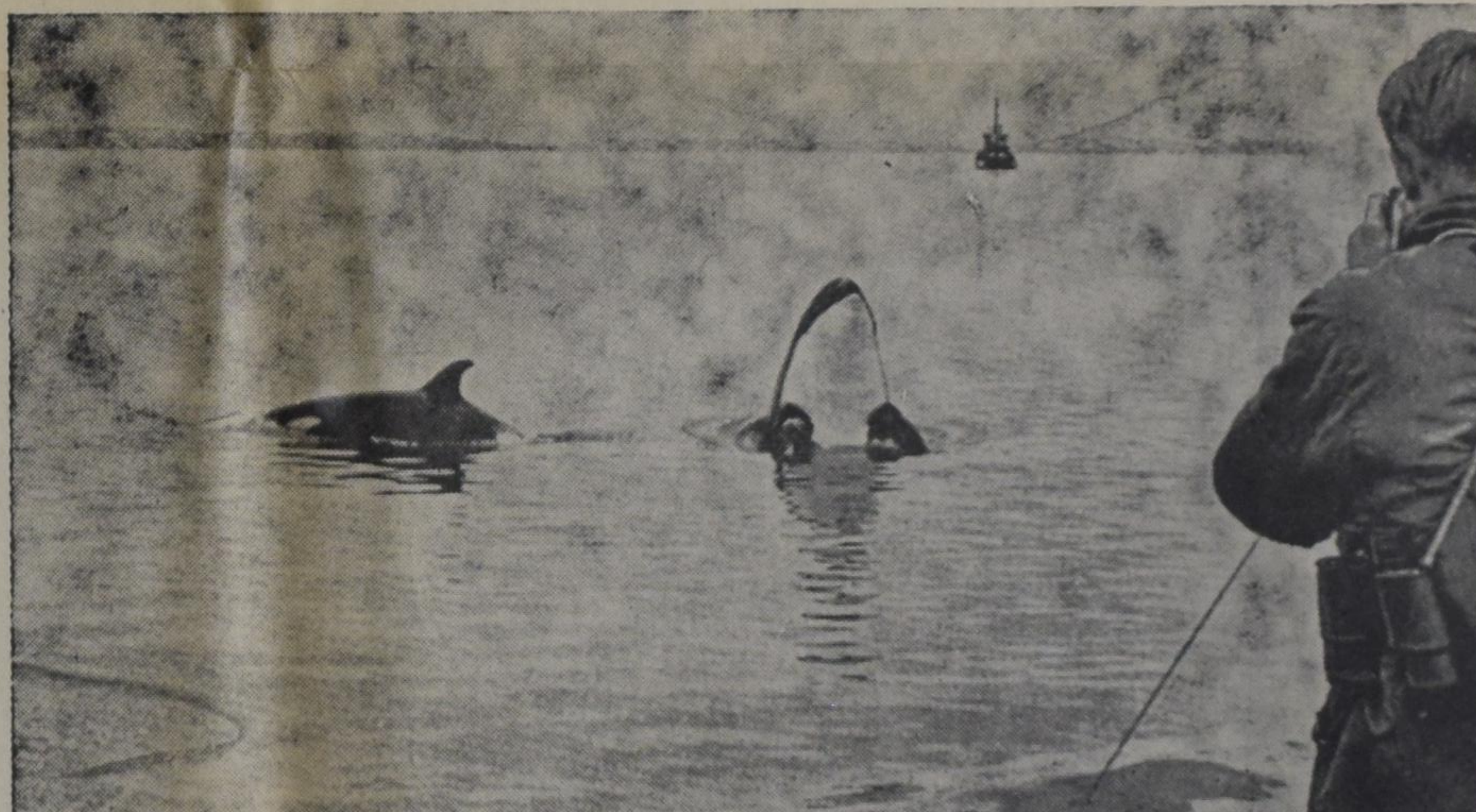
Daarbij is gebruik gemaakt van een Philips 8 millimeter radarinstallatie, die op een vast punt is opgesteld en waarvan het beeld wordt uitgezonden door een TV-zender met klein vermogen. Dit beeld kan worden opgevangen door onderdeks opgestelde TV-ontvangers op de varende ponten en daar vandaan weer zichtbaar gemaakt op een monitor in de stuurhut.

De combinatie van radar en TV is gekozen omdat deze vele voordelen biedt boven het plaatsen van een radarinstallatie op ieder van de ponten zelf. Het beeld, dat door het TV-toestel wordt geproduceerd, heeft een veel grotere lichtopbrengst dan een radarbeeld en kan zonder meer bij daglicht worden waargenomen. Het radar beeld daarentegen is zodanig dat dit in een verduisterde ruimte moet worden bekeken of door middel van een lichtkoker. Verder is in de stuurhutten van de meeste ponten onvoldoende ruimte aanwezig om een raderapparaat, dat voldoende onderscheidend vermogen bezit, op te stellen. Bij de thans gevonden oplossing kan gebruik worden gemaakt van een kleine TV-ontvanger, die veel minder ruimte inneemt.

Ook bleek het ter plaatse niet mogelijk te zijn de radarantennes op de ponten zodanig op te stellen dat een onbeperkt radarzicht van varende schepen zou kunnen worden gewaarborgd. Door de radarinstallatie op een vast punt in het midden van het betrokken havengebied te plaatsen, kon de antenne zodanig hoog worden opgesteld, dat op het scherm wèl een onbeperkt beeld wordt verkregen. Het Gemeente vervoerbedrijf van Amsterdam heeft daarbij de eis gesteld dat de radar een bereik moet hebben van negenhonderd meter.

De proefnemingen, die een bevredigend verloop blijken te hebben, zullen ongeveer drie maanden duren.

Vancouver werd verliefd op een walvis en "Moby Doll" zorgde er voor dat de wereld gedurende drie maanden iets beters had om over te praten dan de koude oorlog, bommen en zichzelf. Evenals dat vroeger gebeurde met een zg. "killer-whale" die men vergeefs geprobeerd heeft in het leven te houden, is ook Moby Doll gestorven ondanks de fantastische pogingen van de stad, de industrie en privé personen om het dier in het leven te houden. Maar het vriendelijke en intelligente dier was toch zo belangrijk in de ogen van de Times in Londen dat haar overlijden met een kop van twee kolommen breed werd aangekondigd met net zulke vette letters als waarmee in 1939 het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog werd aangekondigd.

Op deze foto ziet U een witgeborste "killer whale" zich uit het water opheffen, terwijl zij een mannetjes walvis volgt die langs de Westkust van Vancouver wordt gesleept om tenslotte te belanden in een aquarium in Seattle.

Na in een grote drijvende krat 400 mijl gesleept te zijn van Namu, B.C. naar Seattle, Wash. werd de onlangs gevangen "killer whale" gedokt in het Seattle Aquarium. De inwoners van Seattle en het gevangen dier kunnen elkaar nu bekijken.

Hi Neighbours!

Sitting in the shade of a tree on a warm but breezy day, a person can do a lot of thinking. This usually comes from reading and as one looks back over the news of the week, one finds there is a great deal to think about.

It strikes me that there is a lot of contradiction in our lives, and one could begin to wonder if life makes sense. As an example, we have the problem of overpopulation the world over. It has been a topic of conversation on every level of society and ways and means have to be found to solve this problem. As long as there are national holidays in North America, fast moving cars increasing in number, the problem may solve itself on this continent at least. If the war continues in Vietnam there may be more deaths than births in that unfortunate country also.

On the other hand a doctor develops hormones to treat sterility in women, and the patient produces not only one, but from 2 to 5 babies at a time. What is man, to begin to stir in guiding births and deaths?

The Canadian scene has been somewhat upset by the strike of civil servants in the mail department of the government.

It caused much inconvenience to business and individuals alike.

Others in that branch of government work began to wonder if perhaps they too should not have a raise. Postage may be raised to give these civil employees their desired raise.

Enough similar action in other services, and the living standard will rise and the vicious circle will go around once more.

It is the same with the new law which has just recently been published into the newspapers regarding working hours and wages. Men wanted a shorter work week, and many fields of employment have to follow this rule now. The pay for overtime is raised, in many instances there may not be so much over-time now.

In one publication it was printed recently that the eventual goal is a twenty hour week. "Machines are being developed which are in the direction of relieving man of all but the highest order of thought; the work week, presumably will be shortened to twenty hours. Many factories will be "push button" affairs — with no employees except the manager to push the button. The new dial telephone buildings are one good example of this."

This all goes under the heading of progress. Science is doing a great deal to help humanity, as for instance I read that Biochemists, with the aid of nuclear science, are exploring how a living cell may be directed to become a sparrow, a giant sequoia or a man. Aging processes, some scientists now believe, can be slowed down, halted or reversed. How to create a living cell, however, has not been discovered.

Man has been endowed with tremendous mental capacities; whenever we see pictured on our T.V. screen pictures from outer space or via Satellite, I stand in amazement at the ability of man to discover these possibilities. So much is discovered and the amount of scientific information published in the world every 24 hours would fill seven complete 24-volume sets of the Encyclopedia Brittanica . . . or enough to keep one man reading around the clock every day for 460 years to cover the output of one year.

There has always been a great interest in publishing scientific information, even back in 1672 this was the case. I read an article written by a man who came to America in 1638. He apparently visited the Indians and learned a great deal from them. He published some of their household remedies which I found amusing. You might enjoy reading them too, and perhaps even try some of them.

Eagles: The quill feathers of the wings make excellent Pens. The feathers of their tails are used by the Indians for thin arrows. The skin of the eagle dressed with the down on is good to wear on the stomach for the Pain and Coldness of it.

Osprey: The beaks of the Osprey excel for the Tooth-ache, picking the gums therewith till they bleed.

Bear: The grease of the Black Bear is very good for aches and cold Swellings. The Indians anoint themselves with it from head to toe, which hardens them against cold weather. One Edw. Andrews was Cured of his lameness and pain by sleeping on a Bear skin newly flead off with some upon him, so that he sweat every night.

Wolf: A Black Wolf's skin worn as a coat helps old aches in old people.

Wildcat: The grease of the wildcat is sovereign for all manner of aches and shrunk Sinew.

Seacalf: The oil of the sea calf is much used by the Indians who anoint their limbs, their wounds and sores therewith. It is very good for scalds and burns, and the skin with hair on it, is good to make winter gloves.

Muscle: The scarlet muscle has a purple vein which when pricked yields a perfect purple or scarlet juice, dying linen so that no washing will wash it out. We mark our handkerchiefs and shirts with it.

Rattlesnake: The leaves of fat of the rattlesnake is excellent to anoint frozen limbs, and for aches and pains, bruises most sovereign, their hearts swallowed fresh is a good antidote against the snake's venom.

Alder: For a knee bruise the Indian chews Alder Bark and places the bark on the wound which heals it. It is also excellent to take the fire from a burn. White Birch bark boiled is used for the same purpose.

Pine: Pine yields a very sovereign Turpentine for wounds, curing desperate wounds.

Fir: For plague of the Back you make a large toast or cake and dip it in the Tar from any kind of Pitch wood such as Fir tree and bind it upon to warm the affected side.

Hemlock: To break swellings and sores the Indians use the inner bark of the young Hemlock, boiling it very well, then knocking it between two stones to a plaster. The chips of Hemlock root boiled in beer being drunk allays the hot rage of fevers. The Hemlock leaves make good ointment.

Now for a bit of humor from the same source to end this "informative" publication; (Young Johnny can have fun with it).

Why is the letter P like Uncle's fat wife going up hill?

Answer: Because it makes Ant pant.

And with that bit of philosophy, remember, while you hunt rattlesnakes and seacalves,

Your helpful Neighbour

GEEN BIJBELS (ALS CADEAU) KWAMEN RUSLAND BINNEN

Alle als cadeau meegenomen bijbels moest een reisgroep van de Hamburgse CVJM (christen-jonge mannen) bij een studie- en ontmoetingsreis door de Sowjet-Unie weer naar de bondsrepubliek terugnemen, zo deelt de oecumenische persdienst mee. De Duitsers kregen te horen dat bijbels in het Russisch als geschenken uit het westen in Rusland ongewenst zijn; invoer van bijbels wordt als propaganda beschouwd en is verboden. De secretaris van de Hamburgse CVJM Gerhard Weber vertelde na zijn terugkeer uit Moskou dat hem van officiele kant verzekerd was, dat er in Rusland genoeg bijbels te koop waren. Het gezelschap uit Hamburg had echter nergens bijbels te koop gezien.

—"Trouw"

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleen-staanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit.... maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Conningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds th solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspence. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

KIRCHENTAG 1965

BY SIDNEY GREIDANUS

A number of years ago I read several articles about the Kirchentag in American magazines. At that time I was impressed by the fact that the Christians in Germany were struggling with the same problem that we face in America, namely, how can we truly be Christians in this modern world? How can we get away from limiting Christianity to the Sunday or to a "soul area"? How can we make it evident in our concrete, *every*-day life that we belong *totally* to our Lord Jesus Christ, that He has made us radically new, and that our whole life must now be lived in obedience to Him alone who gave His life for us?

Though we ought not to seek comfort in numbers alone, it is a heartening experience to realize that far beyond our border we have brothers and sisters who are struggling with the same problems. And no doubt we can learn from them. It could well be said that the German theologians are as a whole the leading theologians today. Their influence is already worldwide, and I am sure that in the future their ideas will take hold on the American scene in ever increasing measure.

It was, therefore, with gratitude that I made use of the opportunity to attend the Kirchentag this year, not only to hear eminent German theologians, but also to learn what lives among the "ordinary" German Christians. Admittedly, a six day stay in Germany is too short for this. Add to this the fact that the participants could attend any of some 500 events, and you will understand that the impressions gained can at best be partial. But I believe that they are of sufficient value and interest for our people in the U.S. and Canada, that I can share some of these impressions with you.

The author of this article comes from Edmonton, Alta. He is a graduate of Calvin College and Seminary, and is presently doing his doctoral studies in Hermeneutics and Homiletics at the Free University of Amsterdam.

It is a pleasure to introduce Mr. Greidanus to our readers, and we want to express our appreciation for his excellent report on the Kirchentag 1965.

Editor

History and Organization

The German Protestant Church Day (Congress) was first held in 1848. Its purpose was that the members of the church could meet one another and build each other in the faith. In its present form the Church Congress was begun after the Second World War. One of its main attractions was that it brought together Protestants from West and East Germany. Since the border has been closed, this is no longer possible today, though I understand that about 300 elderly East Germans were allowed to cross the border and attend this time.

The "12 Deutcher Evangelischer Kirchentag" was held in Cologne (Keulen) this year, under the general theme, "In der Freiheit bestehen" ("Standing in Liberty"), Gal. 5:1. Today the German Kirchentag has become somewhat of an international and interchurch affair. Of the 13,000 regular participants there were some 1,500 foreigners, including 300 from Holland, 190 from America, 180 from England, Protestants of various denominations as well as Roman Catholics.

Most of the Dutch contingent went with a special train. We arrived in Cologne on Tuesday evening. It was immediately evident how much work must be put into the organizational aspect of such a meeting. Preparations had been going on for a year. The whole huge complex of buildings at the trade grounds had been rented, supplied with chairs, podiums, T.V. lights and cameras, and one hall with simultaneous translation facilities in English and French. An ecumenical centre for foreigners was put up in a former cloister. Flags with a cross and signs were placed at stategic points throughout the city. Special maps, pamphlets and booklets were printed. Speakers, interpreters, guides, typists, telephone operators, first-aid men, brass bands, etc., etc. were ready for all the guests.

Upon arrival we first went to the ecumenical centre where we received information, could buy meal tickets, a 5 day streetcar ticket, and tickets for the various cultural performances offered in the evenings (our registration card entitled us to all the daytime events). From here guides brought small groups of persons to substations throughout the city. Here we were further "processed" and brought individually to the family in the neighbourhood which had volunteered to put up one or more persons for 6 nights. The Roman Catholic people had also responded to the call for rooms, and it was my good fortune to be placed with a fine Roman Catholic family.

Wednesday morning we first met as foreigners in the ecumenical centre and were given information in Dutch, English, and French about the church situation in Germany. Statistically 60% of the Germans (or 43 million) are Protestant, the number of active members, as in America, being much lower. Most of these Protestants belong to one or the other of 28 "regional" churches, which in their historical development can be classified broadly as "Reformed" (2), "Lutheran" (13), and "United" (13). In 1948 these 28 churches were united in the Evangelische Kirche in Deutschland." The results of this have been inner stresses, but also, positively, a link between the Christians from all parts of Germany by means of the governing organs: The Council, The Conference of Churches, and the Synod. These results were also evident at the Kirchentag. Evidence that this large united church is not (yet) a homogenious body is found in the fact that many of the 28 member churches belong in addition to special organizations which are historically and confessionally conditioned.

This introduction to the German church situation was followed by a bus tour through the city of Cologne. In my opinion Cologne is not a beautiful city. It is too old to be a shining, well-planned city like Edmonton, and it was ravaged too much during the war to be a quaint, old city like Amsterdam. Nevertheless, it has many attractions, chief of which is the huge cathedral of which the foundation stone was laid in 1248 and which was finished just this past century. During the Second World War it was partially destroyed by 22 bombs, but it is now almost completely restored. Its gothic is well suited for a churchbuilding in that it is a beautiful, harmonious inadvertently drawing the eyes upward, but as a place for worship today it is much too large in my opinion. In addition to this cathedral Cologne has many other historic buildings, mainly churches, but also ancient fortresses, and part of a Roman wall dating from 50 A.D.

But we must get back to 1965. Wednesday afternoon there were opening services for the Kirchentag in various churches. I attended the one where Dr. Visser 't Hooft, the well known secretary general of the W.C.C., preached. This was followed in the evening by an open air rally in the stadium. For the next 3 days we would go our separate ways until the closing rally Sunday afternoon. This may sound somewhat individualistic, but just the opposite was the intent. There was a conscious attempt to get away from the mass demonstrations in which the individual would be lost. To accomplish this many smaller meetings were held throughout the city. In the mornings work groups would meet to discuss either "The Bible and the Congregation," or "Church Reform." At each of these meetings 20 to 30 people were in attendance, all partaking in the discussion. A minister, assisted by two other ministers, was in charge of each of these meetings. In the afternoon these meetings would be continued in a large hall with an attendance of 2,000 or more people. They would first hear a lecture on the discussed subject by a professor, and this would be followed by a "Podiumsdiskussion." This latter discussion would concentrate on and criticize the main points of the lecture.

But one could also skip the work groups in the morning and attend instead lectures given before thousands of people on the general subjects: "The World of Labor", "Man and Wife", "Jews and Christians", "Politics" followed by podium discussions and continued in the afternoon, or lectures on "The Book Jonah", "Liberty", "The Vatican Council", and "A new Form for the Worship Service". It was very difficult to make a choice, and the temptation was great to attend too many programs so that one would become saturated. If you think that it is sometimes a strain to listen to 2 sermons on a Sunday, you can imagine what it is like to listen to 5 long lectures in a foreign language in one day. After the first day I eased up a little, preferring discussions to long speeches, not only because these were easier to follow in German, but also to gain a better impression of the thoughts of the German "laymen". That the German theologians and "laymen" don't necessarily think alike became clear in the podium discussions I attended, the work group, and the personal conversations I had.

(to be continued)

NO. 3 OF A SERIES

DRUG ADDICTION - DEATH ON THE INSTALLMENT PLAN

BY INEKE PARLEVLIET

HEROIN

Heroin is as stated an opium product and a derivative of morphine, but five times as addictive. Although it is used for medical purposes in several West European countries, it is banned in Canada and the U.S.A., and in fifty other countries. Because of its potency it is the most "popular" drug on the illicit markets. The colour varies from almost pure white to grey or brown.

There are degrees of the quality of heroin which the pusher sells. Sometimes — especially when the demand for the drug is high and the supply scarce — he mixes some baking soda with the heroin. The junkies call this inferior mixture "garbage." Good heroin on the other hand has the name of "dynamite."

It also happens that the pusher sells heroin which is much too strong for the body to take. In most cases such an overdose proves to be fatal. The addict becomes unconscious after the injection and in most cases dies. Almost every day one addict in New York is killed by this deadly overdose. Pushers intentionally sell these "hot-shots" to an addict when they believe that he has been stooling the detectives.

The so-called "ten cent pistols" — these are bags which contain no heroin at all, but only rat poison — are also used to get rid of troublesome or dangerous dope addicts. The junkies gave this particular name to the poison as it only costs a dime in the drug store while it is as effective as a gun.

The confirmed heroin addict builds up sooner or later such a high tolerance to the drug that he has difficulties in keeping off withdrawal symptoms. Each time he needs larger doses of heroin to get high and at last regardless how much heroin he uses, the drug produces no effect at all and he gets terrible sick and miserable. For this reason he tries to be admitted to a hospital, not with the intention of kicking his habit for good, but only to withdraw from the drug temporarily in order to be able to get a much stronger high again from a smaller dose.

David Collado was a dope addict for 14 years. He used heroin and was marked as "a hopeless case "until he became a Christian and Jesus set him free of the bonds of his terrible sin.

THE EFFECT OF HEROIN ON BODY AND MIND

Heroin induces fantasies, a sense of exhilaration, power, well-being, lassitude and sleep. "High" heroin users often nod their heads constantly, being unable to keep them up.

Heroin effects the sex organs; men become impotent and women don't menstruate. Consequently these addicts, whose sexual desires are dulled, don't commit sex offences. Rape and sexual assaults are crimes of cocaine addicts. However, when a heroin addicted woman gives birth to a baby, the child is also physically addicted to the drug and must live the first three days of its life withdrawing from the heroin.

In general heroin addicts are thin since the drug subdues their appetite, but they all like sweets and soda pop. Often they walk the streets with a bottle of coke in their hands, an indication for the watchful detective that this person could be a dope addict. There are more indications for him: the swollen hands of addicts from shooting in the veins, long sleeves, even in the hottest weather, which are worn to cover the needle marks, the slacky mien of addicts make them appear muscleless and signs of his visible nervousness and tension.

When the addict is not on heroin, he is morose, restless and unsociable. But as soon as he is "straight," he becomes a pleasant, gentle, and likable person, be it without any sense of responsibility. He is full of demands, but doesn't know how to give. He lacks guilt feelings: Nothing is his fault, not his addiction, his filthy appearance, his desperation or his dehumanization.

He becomes crafty and cunning when he wants to get hold of money and dope, but when he has what he wants he can act foolishly and stupidly.

When an addict doesn't stop injecting heroin in time, he is slowly signing his own death sentence. In the long run breathing will become more and more difficult, his stomach and intestines won't function properly, his gall bladder becomes inflamed, his sex organs become badly affected and illnesses like tuberculosis, bronchitis and hepatitis develop easily. Because of unsterile needles, painful boils and abscesses will apear which are hard to cure.

Imaginary fears and nightmares make the addict's life even more hellish and may even result in complete insanity. At the same time his good traits of character have disappeared and more and more bad ones emerge. Often death comes early to get its prey and so at the end the confirmed addict may sacrifice his life on the altar of dope. Then he is lost for ever.

NOT ALL ADDICTS ARE JUNKIES

Not all addicts come from broken homes, city slums or unstable families. There are also slaves of narcotics which have a good background, a happy family life and a good education. Yet in general it can be said that the majority of the dope addicts are people which are emotionally unequipped to tolerate discomfort and who feel basically lonesome and unable to face the problems of daily life. To a certain extent they are all immature and insecure, whether they are teenagers or older people. Most addicts are under 40 though.

Medical use of narcotics also may cause addiction to a patient. Painkillers like morphine and synthetic drugs often do more harm than doctors realize. Legal access to these drugs would definitely increase the number of addicts greatly. Statistics show for example that doctors, who have no trouble in getting hold of morphine, Demerol and other drugs are much more addicted than other persons. The number of addicted doctors in the U.S.A. is 8 times higher comparatively than addicts in other professions and trades.

IS THERE NO HELP FOR A DRUG ADDICT?

There is a possibility that an addict learns to live again without his poisonous dope, but . . . the chance isn't very big.

It might seem that when an addict has been able to stand the four or five days needed to withdraw from heroin physically he has an excellent opportunity to kick his habit for ever. Especially when he is jailed — and almost every junkie arrives in prison sooner or later and often more than once! — and has to live without dope, he should become cured. But he isn't, for his mental craving is so strong and undefeatable that his first action after his release from prison is taking a shot of heroin.

The U.S.A. has two special hospitals for narcotic addicts, where psychiatrists and social workers, psychologists and job trainers do their utmost to help the addicts overcome their dangerous habit, and to root out their deep-seated insecurities and emotional problems.

The synthetic narcotic Methadon, which itself does not cause withdrawal symptoms, is used to relieve the heroin addict from his pain and discomfort.

But the real battle is not with his body, but with his mind and here the battle is often lost.

In the Public Health Service Hospital in Lexington, Kentucky and in the one in Fort Worth, Texas, less than 10% of its patients remain off drugs when they are released. Yet of the 1900 pa-

(Continued on page 10)

Drug Addicts

(Continued from page 9)

tients which Lexington treats each year, about 1500 have come voluntarily with the real desire to be helped. The other 400 are addicted persons who had to choose either to be jailed or to be hospitalized and who chose the latter. 64 per cent of the total number of annually admitted addicts in Lexington return for a second or third time to this hospital without finding the cure they came for. A meagre result.

The only hope the medical staff in Lexington has is that finally addicts will mature and feel urged to overpower their desperate compulsion to use narcotics.

Is this the only hope the addicts have left? It seemed so until a few years ago. But today in the big cities of the U.S.A. and in some of Canada there are Teen Challenge Centers, where the strongest Power is conquering the evil of addiction and for Him not one case is hopeless, for it is God's Holy Spirit which is waging war against Dope and Crime.

(To be continued)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE JUNE PROBLEMS

No. 160 (Renner) — This 4-mover was not as hard as it appeared at a first glance. The threat is even evident: the Rook has to move to square B7, in order to cover the Bishop. This can be done in 3 moves. As a fourth move the Knight then will mate the black King by taking the Pawn. However, the troubles start if black tries to block its pieces, with a stalemate position as a consequence. This will be the case only if the black Pawn becomes a Rook and the other Pawn moves to R7. But where did the white Rook go in the meantime? Let us see. Threat: 1. R-R2, 2. R-B2, 3. R-B7, and 4. NxP checkmate. One variation: 1 -, P-R8/R; 2. R-B2, P-R7; 3. R-K2!!, PxR (forced); 4. B-N2 mate. Was this ever a good one!

No. 161 (Schiffmann) — 1. K-Q3, thr. 2. R-N2 checkmate. Although square Q3 seems to be very dangerous for the King, the white Bishop frustrates all possible attacks. This excellent idea classifies this problem among one of the best.

No. 162 (Schade VanWestrum) — The white Rook has several chances to beat the black King, but the whole problem deals with the right order of the Rook's attacks. There is only one solution: 1. R-N8, (thr. 2. RxP mate), R-N6; 2. R-KB8, (thr. 3. R-B4 mate), B-N5; 3. R-R8, (thr. 4. R-R5 mate), R-N7; 4. R-Q8, (thr. 5. Q-Q4 mate), R-N5; 5. QxP checkmate.

No. 163 (Layer) — 1. R-B7. Because this is a kind of tempo problem, there is no threat. It is interesting that 1. R-B6? fails, because of 1 -, K-Q3 and . . . there is no mate. A good problem. It could have brought beginners among us into serious difficulties.

TEEN CHALLENGE

A New Life for Drug Addicts and other troubled Youths

The trend of our modern society is often to explain the sins of men psychologically. A child it is said is born good. If it gets love, understanding, and a good upbringing it will develop into a well-balanced personality and pleasant human being. A lack of these basic ingredients of childhood may result in later years in anti-social behavior, delinquency, unnatural sex life etc. That a person nevertheless remains responsible for his wrong actions — regardless what their causes are — is often not only overlooked, but even denied.

Today many psychiatrists and social workers regard an alcoholic, a drug addict or a homosexual as a sick person who needs professional help. The fact that such a person is first of all a sinner who breaks God's law, doesn't seem of much importance anymore. Religion should be confined to the church and the home they feel, and has no say over the other aspects of life.

Religion and faith in God is no longer acknowledged as a most powerful help to reckon with and as the basic need of a person's existence. To me this sad fact seems to be the cause that much psychiatric help and social work does not bear the anticipated results.

Fortunately not all social agencies and psychiatrists shunt religion on a dead track. There is the Salvation Army which combines the bringing of the Gospel with practical assistance. We know of several Protestant and Roman Catholic homes and agencies which assist the unmarried mother, give adoption services (in the U.S.A.), care for children etc. Even a non-church organization like the Alcoholic Anonymous states as its first step on the road to sobriety the admission that nothing can be achieved without the help of a "higher Power,' leaving it to the individual to interpret this Power according to his own belief.

And now since the last six years a christian organization has been doing wonderful work for the drug addicts and criminal, troubled youth of the big cities in the U.S.A. and now in three of Canada too. The name of it is: TEEN CHALLENGE.

TEEN CHALLENGE

The name is daring but justified: A challenge for teenagers to accept what is offered to them: The saving love of Jesus Christ. Teen challenge sets the whole matter of cause and effect regarding the delinquent behavior of the youth straight again by declaring: "A drug addict is not a sinner because he uses drugs, he uses drugs because he is a sinner."

Because a person is a sinner, his actions are sinful and may easily lead to addiction, crime and immorality.These sinners need Jesus Christ, more than they need professional help.

That's why it is not enough for Teen Challenge if a dope addict can live again without drugs or the alcoholist without drinks or that a violent gang member has learned to behave as a decent person, for they all are still lost if they don't know and love their Savior.

Therefore the teen challenge workers don't go out into the streets to cure narcotic addicts, to wipe out crime and prostitution, but to bring hopeless boys and girls the only Good Tiding which can help them: Jesus loves you; He will save you from your sins and from eternal death. And by accepting the Lord as their personal Savior dope addicts, criminals, prostitutes, alcoholics and homosexuals find a new life in which their evil habits have been conquered by the Power of the Holy Spirit.

HOW TEEN CHALLENGE CAME INTO BEING

It all started that night when Rev. David Wilkerson, a Pentecostal minister in a small Pennsylvanian village turned off his T.V. set and wondered what would happen if he spent two hours each night in prayer and meditation instead of watching the late show.

The ones who read "The Cross and the switchblade", the remarkable book by Rev. Wilkerson about what actually did happen since he sold his television set and started to use the gained hours for prayer and Bible reading, know the answer: Thousands of lost, delinquent and desperate teenagers found love, help, a home, but above all a new life in Christ.

In a most unusual way Rev. Wilkerson was guided by God to go to New York City where he came in close contact with drug addicts and violent teen gangs. He started to help them. He had no experience with this kind of youth, he had no money, no directives, he didn't even know what he had to do, but he had faith, faith which moves mountains and which is never put to shame.

Simply and directly — but moved by great love and compassion — he started to tell these addicted and delinquent boys and girls about Jesus, the Son of God who loved and wanted them in spite of all their misery and sins. "With the Power of His Holy Spirit all your degrading sins can be conquered and you will become different people," he assured them.

And so he started to organize rallies and crusades for New York's junkies, preaching the Gospel to everyone who wanted to listen. Soon he got help from other people and denominations.

He went out into the most dangerous parts of the City to meet the many gangs, the Mau-Mau, the Dragons, the Chaplains . . . Portericans, Negroes, white gang member, it didn't make any difference. The only thing he carried with him was his Bible; this was all he needed. He was not afraid of knives which every boy had dangling from his belt; he did not feel insecure and unsafe under their scrutinizing, brooding eyes. Their screams and curses could not intimidate him, their violent and sordid behavior not disconcert him. All he saw in front of him were lonely, fearful, desperate children who were lost as long as they did not know that the Lord loved them and gave His life for them.

Rev. Wilkerson told them about this Lord, he prayed for them and often the sound of his voice was deafened by the tumult the gangs made. Yet he went on with unfailing conviction that what he had to tell them was of the utmost importance to them. And sooner or later it always happened: The screams died down, the cursing stopped, the laughs disappeared and the compassionate voice of this young minister not only reached the ears of the teenagers around him, but often also their hearts. What hospitals, jail terms, psychiatrists and social workers could not do, the Holy Spirit did. Dope addicts and criminal gang members came forward, some cried, other said stammering perhaps their first real prayer. "Dear God, I'm the dirtiest sinner in New York. I don't think You want me, but if You do You can have me. As bad as I was before, I want to be that good for Jesus . . . ."

Many were converted. Not after long hours of religious discussion, but at once, at the very moment when they believed what Rev. Wilkerson told them.

Soon it became evident that in order to give these boys and girls all the help they needed, they should have a home where they could find food, shelter and warmth, but above all further help. There was no money, an old mansion was bought for this purpose. The price was high: $42.000 but the little committee which was formed to assist Rev. Wilkerson trusted that God would provide the means to meet the payments. God did. Often the money came in a most miraculous way. The mansion was cleaned, redecorated and given the name TEEN CHALLENGE CENTER. That first summer 2500 troubled teenagers found help in the Center and were converted. Dope addicts who had been declared beyond curing found a new life without heroin but with the Lord; boys who had committed crimes in the past confessed these voluntarily to the police, girls who had been prostituting to support their drug habit gave up their sinful life and found an honest job.

One of the workers, Mrs. Jeanne Smith explains the way of salvation to a young girl brought to the "Teen Challenge home." She uses large print New Testaments with marked texts, supplied by the Canadian Home Bible League.

In just a couple of years, many more Teen Challenge Centers were founded all over the States and recently in Toronto, Vancouver and Montreal. It sounds fantastic. Yet it is true.

"We are naive," said Pastor Berg, the Dutch Reformed minister in New York City who is one of the ministers who assisted Rev. Wilkerson in his project. "Just as naive as David was when he stepped up to Goliath with nothing but a sling, a pebble . . . and the conviction that he was on God's side."

To be on God's side, or perhaps better to have God at your side, proved to be enough to wage a winning war against dope addiction and crime. Rev. Wilkerson expressed it differently: "Teen Challenge Center can help these boys and girls because not we, but the Holy Spirit is in charge."

THE HOLY SPIRIT IN CHARGE

It was through intensive daily prayer and meditation that Rev. Wilkerson more and more experienced God's presence and was finally urged to go to New York City to help these addicted and criminal youth. It is therefore understandable that when the first Teen Challenge Center came into being, the whole work was founded on the pillars of prayer and Bible Study and this applies to all the other Centers as well.

Every morning several hours are devoted to meditation, singing and prayer. Staff and inmates come together for this purpose in the chapel, but they all have their private hour of Bible reading and prayer as well. If a particular boy or girl is in exceptional trouble, for instance, when he or she has to go through several days of sheer hell in order to withdraw instantaneously from heroin, special prayer meetings are held many times during the day and even at night to plead God to help such a person.

However, the amazing fact is not that an addict is able to kick his habit, cold turkey, physically — because this happened more often in life when he was jailed or hospitalized — but that his mental craving for the drug disappears and he is able to live again without narcotics, without having the desire and urge to take a shot of heroin or a sniff of marijuana. Months of treatment in Lexington's hospital often cannot kill this desire for drugs, neither can imprisonment of a great length of time. But the Holy Spirit can!

"When they are baptized with the Holy Spirit, they emerge as new persons, completely free of their addiction," say the Teen Challenge workers. The Power of the Holy Spirit is so enormous that nothing can stand up to it, and only with this Power can the evil habits be killed forever. These boys and girls who are baptized with the Holy Spirit often start to speak in tongues like the apostles on the first Pentecost.

Perhaps this sounds strange to us, and we might object to the necessity of this special baptism of the Holy Spirit, believing that our form of baptism is just as much in agreement with God's Word. However, personally I wonder whether we often realize and experience enough the great Power which God has given us by sending His Holy Spirit.

OUR VISIT TO TEEN CHALLENGE CENTER IN TORONTO

It was through Mr. S. Vander Boom, director of the Canadian Home Bible League, who had placed many Bibles in Teen Challenge Center of Toronto, that my husband and I first learned about the existence of this Center and the admirable work Teen Challenge was doing for the desperate, drug addicted youth of the big cities. After reading "The Cross and the switchblade" we were impressed and anxious to see and learn more about the Center in Toronto. So, a few weeks ago, we visited Teen Challenge Center in the company of Mr. and Mrs. VanderBoom.

The home of Teen Challenge on Broadview Ave., Toronto.

The address was 10 Overlea Boulevard but when Mr. Vander Boom stopped in the driveway of a normal looking house which carried no indication that this was the place we were looking for, the three of us wondered whether we had the wrong address. But Mr. VanderBoom assured us that this was the right place and we followed him inside. We were quite a bit later than we had planned to be with the result that several members of the staff, called "brother" had gone out. But we were heartily received by the few boys who happened to be in. One of them, Dave, invited us into a room and said that he was willing to answer all our questions.

It was not hard to make out that the room we had entered was the so-called Chapel. Bibles, hymnbooks, tracts, copies of "The Cross and the switchblade" were lying on chairs and shelves. Texts and pictures on the wall also indicated that this room was especially used for worshipping.

Dave told us that almost all the workers had gone out to the High schools to distribute a part of the 20.000 copies of the "Cross and the switchblade", which had been generously donated by someone who was very interested in the Teen Challenge work. The plan is that all Toronto's teenagers will get a copy of this book, including the "Beatniks" of Yorkville Ave., where the Teen Challenge workers frequently go with their message of Hope.

The workers also arrange street rallies, distribute other booklets and tracts, lead daily Chapel services at the Center, show films on youth problems, hold street meetings, etc. Their work is not easy, often even dangerous and always demanding all their love, energy, courage and faith. They make long hours. Yet their pay is small: $10 or $15 a week. But they don't work for money. They want to serve their Lord who once said: "Go into the streets and alleys of the town, along the hedgerows and on the highways and tell of the great feast which is prepared for them." And therefore they go, to obscure streets, notorious teenagers' hangouts and a dark world of sin and despair, bringing the Gospel every single day of the week.

(To be continued.)

Our Congratulations

On July 23, 1965, Rini Witvoet and Harm Koops were united in marriage in the Immanuel Chr. Ref. Church of Hamilton, Ont.

Rev. J. A. Quartel officiating.

Bottom: Last minute instructions were given to Flowergirl Annette Heikamp (3 yrs. old) niece of the groom, and Ringbearer Michael Witvoet (3 yrs. old) nephew of the bride.

TOPSPEED BOOKLENDING

The library of Delft's Technological University in the Netherlands was recently equipped with a "bibliophone", a mechanized and automised book delivery system claimed to be revolutionary in the library world.

Any book on the shelves, no matter in what far corner of the university's extensive library, is delivered to the borrower at the hand-out counter in about one minute. Records show that the average period between requesting the book and receiving it, is 65 seconds. About three-quarters of the deliveries, however, take less than one minute, while four per cent take longer than two minutes.

With this new system the book borrower dials the catalogue number on the "bibliophone" on the lending desk. Relayed electronically, the required number then signals in light on the relevant shelf. All the shelf staff has to do is to remove the book and place it in the chute which delivers it at the lending desk. A light-signal on the lending desk informs the borrower that his book is on its way (or that it is out).

The experimental period of this new library system took about four years, and covered the requirements of space, differing sizes of books, and administrative efficiency.

The numbering system had to be changed totally into a code of eight figures, four of which indicate the actual library sector, one shows the shelf in that sector, and the others give the serial location on the shelf.

The automatic system does more than provide extremely quick service to the thousands of book-borrowing professors and students: the "bibliophone" registers all the required numbers on a punched tape. Computor-processed, the system gives a clear survey of which books are most in demand, how many copies should be in stock to cope with the demand, and other statistical data.

The fast new system is the result of research by the university's mathematics expert, dr. J. Verhoeff, and a library study-team which included technical and electric engineers.

The "bibliophone" being as yet unique, enquiries on Delft's electronical novelty are coming in from all parts of the world, including the United States, Japan, South Africa.

The Need for Political Leadership

Canada is crying for leadership these decades. Our young Canadian country with all its potentialities for vigourous growth and development, with all its challenges and adventures, and with all the possibilities of resembling a strong and beautifully blooming flower, appears to be withering under a scourcing sun.

In the midst of a number of national problems and difficulties, both the present Liberal administration and the former Conservative administration have demonstrated to the Canadian people their inability to lead and their inability to take a stand in the midst of heavy criticism.

The former Honourable Prime Minister Diefenbaker, although perfectly capable of executing the critical functions as Opposition leader, seems to be unable to stand upon, and make decisions with respect to, his basic principles, and appears still less capable of cooperating with his fellow Cabinet members, let alone putting forward a united front. How can we expect a leader, who cannot (by all appearances) keep his own Cabinet and Party united, to lead Canadians to united action and understanding? How can such a politician create those social, economic, and political conditions which best enable us to praise and glorify our loving, yet just, Creator?

Honourable Prime Minister Pearson, although seemingly more capable of making a decision, and an excellent statesman and diplomat, can nevertheless not be classified as a real leader. For a real leader is one who guides his followers in a certain direction and provides his aimless followers with a goal and purpose which they can all acquire and which (in the case of a christian leader) will make them better reflect God's beautiful and perfect image. Prime Minister Pearson is, instead of a leader, a capable mediator; whenever a conflict arises, rather than taking a stand, our Honourable Prime Minister pools all his efforts into dissolving the conflict into a happy reunion. Such action, however, only creates peace for the present, and more trouble for the future. It evades the real problem — namely a conflict of goals and purposes; a conflict of convictions as to why we live.

There have been rumours in the last two years of making Mr. George Hees, former Minister of Trade and Commerce, a future Progressive Conservative Prime Minister. And undoubtedly, this young, optimistic, determined, and decisive man will offer better leadership than the present and last Administrations have provided. While the Progressive Conservative Party was in power, under former Prime Minister Diefenbaker's leadership, the Department of Trade and Commerce was one of the most successful departments. Mr. Hees, with his formerly acquired executive abilities, had completely reorganized the department, and made it one of the most efficient Departments in Canada. Yet it is doubtful whether he will provide the type of leadership that we as christians are waiting for. Robert Thompson, the national leader of the Social Credit Party, would approach closer to our ideal leader.

Democracy it seems, does not tolerate **leaders**. Politicians, in a democracy are merely following the wavering and unpredictable public will. Such politicians are not leaders at all; they are merely blind followers. A political leader is one who, like former President Kennedy, formulates the public will and directs it towards certain desirable goals. President Kennedy directed his fellow country-men towards closer cooperation between the blacks and whites, by continually stressing that the white people (or the black) must try to understand, associate with, and cooperate with his black (white) next door neighbour, on a personal level.

This type of a leader Canada needs as a Prime Minister — one who has the courage and drive to set a certain ideal above the public will, and who will try to bend the public will accordingly; and particularly (if God will ever allow us to realize it) one who will adopt God's Word and principles as the ideal set above the public will, and who will encourage the public to love his neighbours and his Creator.

H. R. Jonker

How's your sense of direction?

If you believe your sense of direction is pretty sharp, just think back to the last time you tried to pin the tail on the donkey!

Chances are you had trouble, but you're not alone. For authorities tell us that although man is the greatest traveler of all earth's creatures, he gets lost easily.

People lost in deserts, dense forests or blinding snowstorms tend to wander around in circles; the reason seems to be that the two sides of our bodies are unequal in weight and muscle strength.

Animals, on the other hand, have a wonderful sense of direction. Cats and dogs do not have to be taught to find their way home; well-trained seeing-eye dogs perform wonders in directional assistance for their blind masters.

Birds travel thousands of miles from their winter to their summer homes (the round trip of the Arctic stern totals about 20,000 miles! — and don't get lost. Some even return to the same meadow or tree where they nested the year before. The Pacific salmon swims 2000 miles or more across the ocean to lay its eggs in the very stream in which it was born.

Wild creatures often show an equally uncanny knack for finding favorable environment. During periods of severe drought in equatorial Africa vast herds of grazing animals have migrated hundreds of miles to areas that have enjoyed rain. In contrast, several thousands intelligent humans visiting New York City a few months ago spent uncomfortable nights in the lobbies of crowded hotels, unaware that good accommodations were available just a few blocks away.

Lacking an effective sense of direction, man must turn to the written symbol to keep from getting lost. Good road maps are readily available and they have prevented uncounted travel disasters.

Traveling in the wilderness areas calls for special skills. Humans have developed some ingenious ways of getting their bearings — how many of them do you know?

Know how to find South with a watch?

One thing you can be sure of at any season: anywhere in the United States or Canada, the sun will always be in the south at noon. On any sunny day you can find south with your watch.

First, be sure your watch is set for standard, not daylight saving time. Put it down flat on the ground in the sun. Hold a match upright at the edge of the watch so it casts a shadow across the watch dial; then turn the watch so that the shadow lies exactly along the hour hand.

If you do this at high noon, the shadow line will, of course, point south, with south the direction towards the sun. In the morning and afternoon, south will lie halfway between the shadow line and 12:00. In the morning, use the left-hand side of the watch to find the halfway line. In the afternoon, use the right-hand side, reading the numerals backward.

Know how to sight a star?

The North Star is a good guide for travelers — and was for thousands of years before the compass was invented. It is the last star in the Little Dipper's handle — and it is the only star that is always in the same place in the sky.

Once you have found it in the sky, you must "bring it down to earth" by sighting it. This you do by driving a long stake into the ground, then taking a shorter stick and getting down on the ground with it. Move this shorter stick around till you can sight across the tops of the two sticks as if you were aiming a gun at the North Star. When the three points — the two sticks and the star — are in an exact line, drive the short stick into the ground. Scratch a line joining the two sticks; the line will run north-south, with the tall stick marking north.

Know really in what direction a compass points?

Most people think it points to true north; the North Pole. This is untrue. Actually, the earth has two other poles, called magnetic poles. Magnetic north is in northern Canada; magnetic south is on the other side of the earth in Antarctica. Your compass needle always swings to magnetic north.

Know the two compass errors to watch for?

One is **declination or variation**: the difference between true north and magnetic north. Your compass will point straight north only if you happen to be on a line running roughly from Savannah, Ga. through Lake Superior. East of this line a compass points west of true north; west of this line it points east of true north.

The other error is called **deviation**: the tendency of the compass needle to swing towards iron or steel objects. If you are depending on a compass, make sure there is no iron or steel near it; they would render it useless as a direction finder.

Know how a river can help you get your bearings?

All rivers flow downstream, from higher to lower ground. We think of them as "facing" downstream. If you also face downstream, the right bank of the river will be on your right hand. When you read that a city is on the left bank of the river, imagine yourself facing downstream; the city would be on your left.

With all this lore, people are still "upstaged" as direction finders by the animal kingdom (upstage means the back of the stage, from olden times when stages really did slope toward the rear). But if you apply what the human race has learned about getting around, you can be pretty sure of traveling on the right track.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(32)

John finished his drink and passed the shell to the mate.

"I'll cancel Mr. Newton's curse," said Hardy. "Women all round at the next port!"

"That's more like it," said the surgeon waiting his turn. "Besides, for all your talk of the moon, she did us a good turn off Cape Lopez last month. Nothing will even look better to me than that lopsided moon breaking through the clouds to the east."

"I'll say Amen to that!" said the boatswain as the surgeon stopped for his drink. "And our master-navigator and buffalo-slayer here —" he nodded at John.

"What do you mean buffalo-slayer? I swear it was my shot that got him," growled the surgeon, wiping his mouth and passing the shell.

"Our master-navigator here," resumed the boatswain, "look ye, had carefully marked the place where you left the carcass. So we followed his lead, and what a lead it was!"

"Sometimes on dry land, sometimes to our bellies in swamp, no star showing, the night getting blacker," ruminated the surgeon. "No idea which way we were walking — except that Mr. Newton here has an unerring sense of direction, so he said!"

John broached the geneva and stopped with the shell in his hand to reminisce. The rum had lightened his spirits and he took the ribbing good-naturedly.

"So I have, so I have, but you forget one thing." He tasted the geneva, then drank the measure steadily off, and resumed, "My inner compass is geared for this side of the equator. Naturally it went in reverse down below the line. Simply proves," he went on, growing a bit argumentative, "that I'm not antipodal. Nothing wrong with that, is there? Is there anything wrong with that?"

"No," said Mr. Hardy, handing the geneva on to the surgeon. "It explains perfectly why, when the moon came up, you were headed, the men tell me, due east instead of west."

"And lucky for us it came when it did," grumbled the boatswain. "No light, no food, no arms in dense, god-forsaken woods."

"Whatever kept the animals off, I'll never know," said the surgeon. "Scared? I'm not ashamed to own I was and I've never been worse scared even in a tornado. I expected a tiger to rush from behind every tree."

"The lads were nigh petrified too," said the boatswain, taking his turn at the geneva. "I'll say for our passenger here he was the only one who showed no fear. Weren't you afraid we'd die, Mr. Newton?"

"No," said John. "I'm afraid of pain, yes, afraid of being clawed or left to starve. Not of death. Why be afraid of eternal sleep?"

"You're going to get one hell of a big surprise when you die," observed the purser disapprovingly. "Not afraid of death! You'll laugh on the other side of your face then, you will."

John held his shell full of rum and proceeded to chant in his deep baritone a parody which he had recently composed on the twenty-third psalm. Beginning modestly enough: "Captain Swanwick is our skipper; we shall not want," it continued with a ribald travesty on his care for the crew which set the rest laughing uproariously, except the purser who tuttutted disapprovingly, and then hiccupped violently to the renewed delight of his comrades. John kept his seat after this third drink by a determined effort, though he had a peculiar sensation of floating above it. The relentless shell, enormously enlarged, came round to him. He poured the geneva carefully and joined in the raucous chorus of a sea-song begun by the boatswain, laboriously waving the shell in time. The purser shook his head again.

"No cheating, there — spilling it and making out you're drinking it full. I'm suspicious of you — no cheating, I say."

"I'm not cheating." John gulped the geneva down a burning throat. "I'm not cheating. Who says I'm cheating? Do you say I'm cheating?" he appealed to the first-mate who became placating.

"Nobody says you're cheating."

"Somebody did," said John ponderously. "I heard him. A nice thing to say. Drinking my liquor and saying I'm cheating."

"I didn't say you were cheating." The purser was goaded to reply by the accusing eyes upon him. "I just said you weren't to cheat. That's different."

John appealed to the mate again.

"That different, Mr. Hardy?"

"That's very different." The mate was the only one of the party so far completely sober. The quart of raw liquor was running through John's blood like fire. He tried to hold the floating chair but his hands could not find it. There was no chair. He could feel no chair beneath him. He had better stand up. He did and heard something crash behind him in a roar of derisive laughter.

"You think I'm drunk," he told them slowly and accusingly. "I'm not drunk. Dead sober. Thash the trouble with us English. We're too sober — thash —" he knew the articulation was important — "that'sh, no thash-t-sh whash wrong with us. Lesht have an dansh. The nashivt's dance. Enjoy selves — dansh all night — dansh moon down the sky. Like thish."

Still with the floating sensation lightening his limbs he began an ijo while the others kept time with their heels on imaginary drums. Their applause stirred him to renewed efforts.

"A dansh you never saw before," — he wiped his brow wet from exertion in the seventy-degree night air — "never saw — saw it myself jush once — a kowi dance — at a Conjo — spinning ball they called it. Spin like a ball. Hard to do."

The spinning on one foot was executed with more ponderousness than grace but the next movements: to dance on hand and foot, then on hands, then on spinning feet again, eluded his most determined attempts. More applause came from his audience. The surgeon had risen also and was executing steps suggestive of a hornpipe rather than a native dance. In the midst of the basic spinning operation John's hat flew off and disappeared overboard. He ran to the side. White on the black water and already some distance away with the swift-running tide floated his lost headgear. There too, below him, was the ship's boat.

"The boat," he cried, "get my hat, back soon." And just as he flung himself over, his left arm **about to release its hold, someone** caught his clothes from behind.

"Help," shouted the surgeon, hardly knowing what he did but clinging to the struggling hat-hunter. Hardy and the purser dragged him back over the rail to safety.

"You bloody young fool, there's no boat there," said the mate. And Newton, stunned if not sober, saw that the small craft at which he had been hurtling, was riding at the end of her rope some twenty feet away.

"Name of —" he began but Hardy cut in on him sharply.

"Go to bed, all of you. That's a close enough shave for one night." And in spite of John's confused protests the frolic broke up.

The episode soon passed from John's mind, although the Captain, to whom it was related, took occasion to warn him of the narrowness of his escape; for his inability to swim, the strength of the tide, the fuddled state of his companions had made death inevitable except for the drunker instinctive clutch of the surgeon.

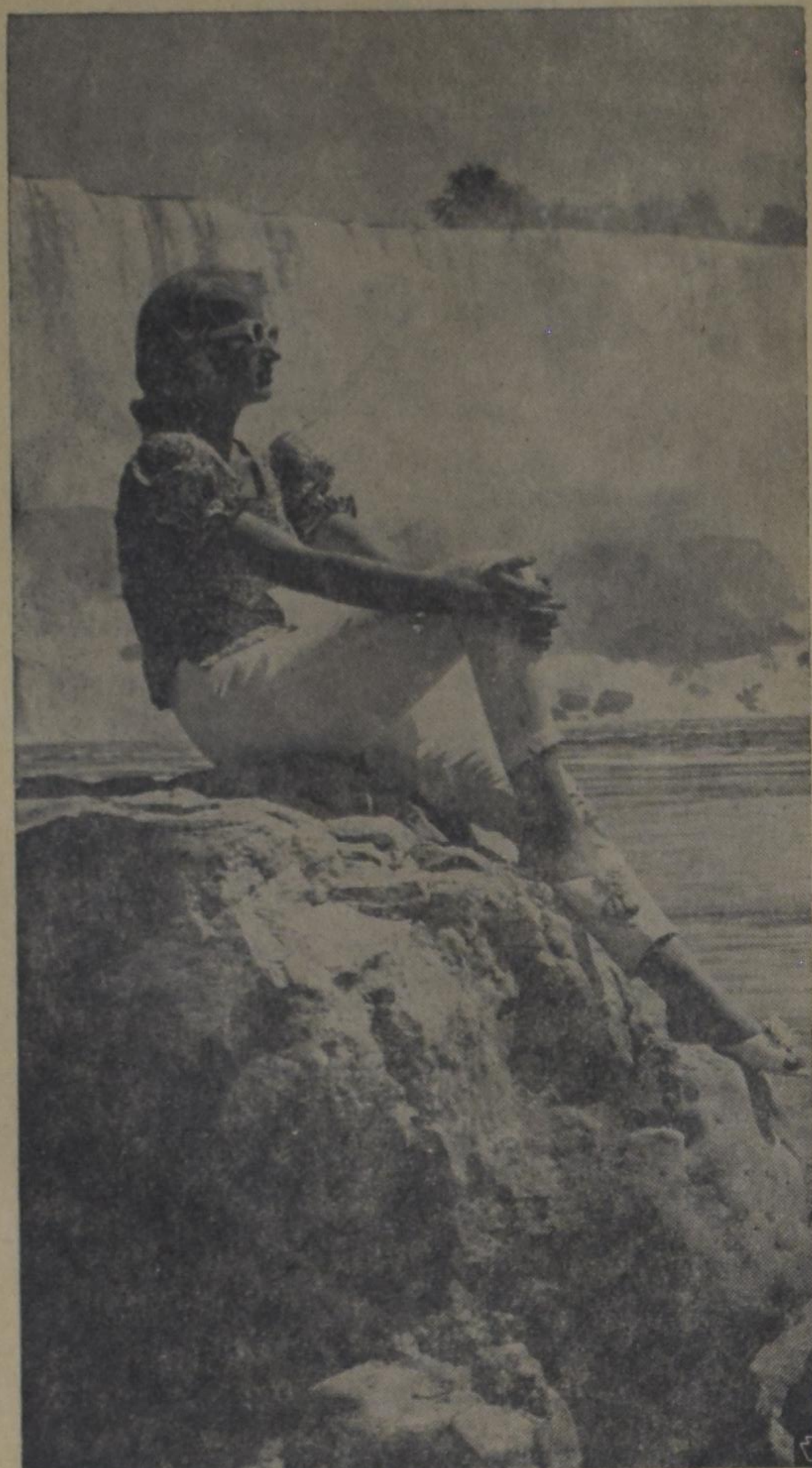
John heard him through and turned the warning off in jest as he did Swanwick's remonstrance, not the first, concerning his blasphemy. It had become a point of pride that his newly invented oaths and sacriligious parodies could make a hardened and passionate man like the Captain squirm. Somehow it marked the measure of his superiority over these superstitious slaves to the fears of a religion they disregarded in practice. The remonstrances too he resented as an infringement of his guaranteed liberty on board; they drove him to more ingenious efforts. These, together with his lurid narrative of past misdeeds and his ready argumentative ridicule of every Christian dogma in the long hours of cabin talk, while the Greyhound negotiated with winds and currents on her seven-thousand-mile homeward voyage, made Swanwick shake his head and wonder if he had taken a Jonah on board.

(To be continued.)

The Young Calvinist Convention

It's only a week from now when Young People from all over the country and the U.S.A. will come to Niagara Falls, Ont. to participate in the Young Calvinist Convention which will be held there from August 24th to 26th.

Hosts and hostesses who will provide lodging for about 1400 boys and girls are anxiously awaiting their arrival; the Shereton Brock Hotel and the Niagara Falls Memorial Arena, where most of the meetings, lunches and other activities will take place are all prepared to receive their guests and the several Convention Committee members are sighing with relief that at last things really look organized.

NIAGARA SCENERY—The majesty of Niagara Falls provides a dramatic setting for this pretty visitor who appears to be in deep thought, perhaps wondering what will be more impressive: these forces of nature of the Young Calvinist Convention. — The falls are tens of thousands years old.

Fortunately the city of Niagara Falls is used to great crowds of people. All throughout the year, but especially during the summer time thousands of tourists spend a part of their holiday (or honeymoon!) in and around Niagara Falls. No wonder. The falls are a real spectacle and the whole environment with its lovely parks along the Niagara River which flows from Lake Erie to Lake Ontario, offers many opportunities for sightseeing, picnics and visits to historical points of interests. The several musea, countless restaurants and many other places of entertainment add to the attraction of the city.

However, it must be something unique that almost one and a half thousand young people come to this city not mainly for amusement and entertaining, but for the purpose of participating in their Convention which theme is: "Alive for Christ in 1965."

In this time of moral decadence and materialistic outlook on life it is encouraging to learn that there are still boys and girls growing up whose desire it is to be alive for their Creator and Saviour. And what a privilege it is to live in a country where Christian manifestations like this coming Convention are still possible and even appreciated.

Most Conventioneers will arrive on Tuesday August 24th. After registration in the Shereton Brock Hotel they will be introduced to their hosts. At night during a devotional meeting Rev. H. L. Bergsma of Grand Rapids will speak on "Alive for Christ."

The next day the participants receive the opportunity to listen to several well-known speakers who will give talks on themes such as "The Young Christian and Modern Arts", "The Young Christian in Our Present Society", "Alive in Christ, in One's Personal Life", "The Young Christian Faces Politics", "The Teenager and His (Her) Family", and "Christian Young People and Their Calling in Life". These talks will be followed up by discussions.

The afternoon is free for sightseeing, re-tieing old friendships and without doubt making new ones. All the Young People will come together again on Wednesday, August 25th at 8 p.m. for the Mass Meeting.

The Mass Meeting will be one of the highlights of the Convention, and will be held in the Niagara Falls Memorial Arena. The Rev. John G. Klomps of Lindsay, Ont. will be the speaker. About 5000 people can be seated in this Arena and we all hope that this building will be filled to the roof! Parents, hosts, relatives and friends and anybody else is welcome to join our young people this evening in singing and listening. It certainly will be an unforgettable sight to see the various Leagues come marching in, carrying their flags and displaying their banners, and without a doubt Rev. Klomps' address will be an inspiration not only for the young, but for the older people as well. No one who is able to attend should miss this occasion. It is also an excellent opportunity to show our Youth our interest in their activities and spiritual welfare.

On Thursday the traditional final oratorial contest will be held while at some more meetings and workshops matters will be discussed which are related to the Young People's organization. At night a banquet for all the registered delegates will officially end this Convention of 1965.

We hope that the Convention will be marked by an atmosphere of Christian fellowship and festivity, but above all we earnestly pray that this Convention of Niagara Falls will inspire each participant to become really alive for Christ and in this way a blessing for others. Only then the Convention will have fulfilled its purpose.

The Publicity Committee

CHANGES IN PROGRAM FOR A.R.S.S. AUGUST UNIONVILLE CONFERENCE

Difficulties in the travel arrangements for our lecturers at the August Unionville Conference have made it necessary for us to change the order of the program, as originally planned and printed in our **Seventh Annual Study Conference** folder, as follows:

Prof. H. van der Laan will give the second of his three lectures on Thursday, 9.00 a.m., and the third on Friday, 9.00 a.m.

Rev. Maarten Vrieze's third lecture will be given on Friday afternoon at 1.30.

Prof. H. E. Runner's third lecture will be delivered Thursday afternoon, at 1.30.

The topic for each of the three series of lectures remains unchanged. Dr. van der Laan will lecture on the physical sciences, Dr. Runner on the **Importance of a Christian Development of the Science of Logic**, and Rev. Vrieze on **The Community Idea.**

One further item of information we possess at this time, and which is not printed in our conference folder, is the title of Prof. Seerveld's keynote address, to be given Wednesday evening at 8.00 (public invited): **The Joke of A.R.S.S. Education, The Song of Moses and the Lamb.**

P. A. Schouls,
Conference Chairman.

CLASSIFIED ADS

Mr. and Mrs. Albert A. Suk gladly announce the birth of their daughter

EMILY CHRISTINE

800 Vaughan Rd., Apt. 14c,
Toronto 10, Ontario.
August 14th, 1965.

TE DEUM LAUDAMUS

With joy and thanks to God, we wish to announce the birth of our daughter

BRENDA TERESA BOSMA

July 31, 1965.

Albert and Helen Bosma
(nee Eggink)
R.R. 3, Hannon, Ontario.

Mr. and Mrs. W. de Vries
are happy to announce the forthcoming marriage of their daughter

JANE
to
Mr. PETER WILLIAM DYKSTRA

The wedding ceremony will take place on August 21st at 2:30 in the afternoon.
Welland Junction
Christian Reformed Church.
Rev. A. v.d. Ende officiating.

The Lord willing on August 27th, 1965, we will celebrate with our parents

JOHN H. OLTHOFF
and
ALICE OLTHOFF—KOLKMAN

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them for many years among us is the wish of their thankful children.

Kitchener, Ont.:
Henry and Dorothy
London, Ont.:
John
Bernard
Henrietta
Rien

Open House on August 27th, 1965 from 8 P.M. to 10 P.M., 625 Third Street, London, Ontario.

SCHOOLBUS FOR SALE

'61 Mercedes Benz. Seats 25 children. In excellent running order. Very economical to operate. $1,200. For further information call J. Bezuyen, Jordan Station, Ont. 562-5163.

On Saturday, September 4, 1965, the Lord willing, we hope to commemorate the 25th wedding anniversary of our loving parents

MR. and MRS. PETE SYTSMA

May the Lord spare them, for each other and us, for many years.

Their grateful and loving children:
John and Ineke Sytsma
Gerry Sytsma
Richard Sytsma
Harry and Barbara Halma
Weltje Sytsma
Wynne Sytsma
Wilma Sytsma
Rita Sytsma
Jimmy Sytsma

P.O. Box 242,
Bow Island, Alberta.

Lady Teacher requires

ROOM AND BOARD

Close to Calvin Memorial Christian School in St. Catharines, Ont.
Phone: 385-4045, Hamilton, Ont.

A young family is looking for a

FLAT

in West Toronto, to be
LEASED ON OCTOBER 1st.
Phone Toronto 783-9592

Wanted:

BRICKLAYERS
and
BRICKLAYER-HELPERS

(no experience necessary). Steady employment, good wages, profit-sharing plan.

SCHROOR CONSTRUCTION
26 Thickson Rd. N., Oshawa, Ont.
Tel.: 728-0375

A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

The Free University and the A.R.S.S.

The range of activities and the membership-base of the Association for Reformed Scientific Studies is at present limited mainly to Canada. It is still trying to find its ways in this single nation, where only a few thousand Christians in the traditions of Reformed Protestantism actively support it. It has no buildings, no libraries, no professors. It has only a half-time executive-director and a few hundred students who attentively follow its guidance given mainly during the hot days of the vacation months.

Still, even at this early stage of its unfolding the A.R.S.S. must be aware of the broad scope within which it must realize its principle. For it is the central principle which motivates the A.R.S.S. that makes it of potentially universal significance for Protestantism. That principle concerns "the promotion of scripturally directed higher learning." And in the many institutions of theology and the hundreds of church-related colleges in the Anglo-Saxon world, this principle is given only fragmentary implementation by individual professors. Such a principle, to have profound and lasting impact, demands a **movement** for its realization. **The Association for Reformed Scientific Studies is such a movement.**

But the same can be said in principle about the Free University of Amsterdam and the Association for Higher Education on a Reformed Basis which governs it. When Kuyper founded the Free University (F.U.) in 1880 his aim was similar to that of the A.R.S.S. today. In order to understand more maturely the task before the A.R.S.S. we do well to study the present existence, scope of action, range of influence, intensity of effectiveness (as a Christian institution) and the future plans of the Free University. An exhausting analysis of all these factors is of course impossible in a brief article. But a few comments can be made, especially since the Board of Directors and the Board of Curators of the F.U. have recently issued a **Report concerning the Situation of Christian Scientific Education** which touches on these factors. It is published in the V.U. **Jaarboek 1964**, pp. 124-168. In citing it I will use the abbreviation: **Report.**

This **Report** does not deal with the Scriptural basis of education. Another Committee has been appointed to study this matter, and it is our hope that the "Educational Creed" of the A.R.S.S. will receive its due attention. But in connection with the expansion of the F. U. (number of students: 1930, 450; 1950, 1200; 1965, a total of 4300!) a few guidelines are presented which pertain to any Christian educational institution: (1) The expansion of university-departments and faculties should not be brought about at the cost of the character of the F.U. as a Christian university. "If the university cannot find scientists who are ready and able to do their work in the spirit of a Christian scientific enterprise, then there ought to be no expansion in such an area." (2) "Special attention must be given to those branches of science for which a specific reflection out of the Word of God is an urgent matter." (3) "If the F.U. is in a position to give an appointment to a Christian scholar of exceptional ability, then it must not fail to do so, even if other considerations might not make it advisable" (p. 126-7).

The **Report** deals specifically with the international position of the F.U., and it is here that the future of the A.R.S.S. and the F.U. are mutually related. But it also has a more general significance, for without exaggeration one can say that at present the F.U. is the most important academic center of the international evangelical-reformed community. I write this without hesitation. even though I am fully aware of the fact that the F.U. shares in the general "crisis" and re-orientation which has so deeply affected Dutch Calvinism since 1945. In spite of its many shortcomings it cannot be denied that the F.U. has been the center for the most profound revival of a **Scripturally** directed academic enterprise in the twentieth century.

I would like to give some evidence for this claim. There is the area of theology. While in other Calvinistic circles there has often been a **status quo** reliance on the dogmatic and exegetical work of scholars of a past century or generation without the production of significant new works, theologians in and around the F.U. have authored an endless stream of commentaries and studies in dogmatics. All of this was done to fulfill "the pregnant desire to shake reformed theology from its slumbers and to relate it to contemporary human consciousness" (Kuyper, in his Preface to **Enc. of Sacred Theology**). In exegetics there have been the fifty odd volumes of the **Korte Verklaring** and the **Commentaar op het Oude en Nieuwe Testament** (projects of both Kampen and the F.U.), not to mention the hundreds of individual contributions. Further, there is no parallel for the work in dogmatics anywhere in the reformed-evangelical world. It was initiated by Kuyper and Bavinck, continued by Schilder, and presently alive in the multi-volumed life-work of Berkouwer's **Studies in Dogmatics** and Popma's **Levensbeschouwing.** The fact that some of the scholars active in this work did not teach at the F.U., or perhaps did not even study there, does not destroy my claim, but only emphasize it. For their work would not have been possible without the F.U. It is precisely the presence of this **center** which has created the continued possibility for this extensive scholarly enterprise, which is an expression of the principle **institutionalized** at the Free but penetrating through the Dutch reformed community.

A Christian university must make true its Scriptural claims especially in the non-theological disciplines. It cannot be said that the F.U. here has been an all-out success. Although I cannot speak with authority in this area, it seems to me that especially in the natural sciences, where the fundamental principles of diverging philosophies are also at work, the F.U. must still travel a long road. In all fairness, however, it must be said that these faculties have operated only since 1930; some (like medicine) were instituted after 1945. But in the normative sciences the Christian re-direction of the F.U. must not be slighted. In law and political science there has been the fundamental work of Fabius, Kuyper, P. A. Diepenhorst, Anema, S. Gerbrandy; in history there has been Van Schelven; Waterink in pedagogy; Van der Kooy in economics — just to cite some examples.

And then there is the work of Dooyeweerd and Vollenhoven in philosophy. In these two men the aim of Kuyper with the F.U. has achieved its most mature and profound expression. The "Philosophy of the Law-Idea" is the most significant and lasting contribution which the F.U. has given to the Christian academic community.

The weight of this scholarship extends beyond Dutch borders. And, in my view, the present potentials of the F.U. are not nearly sufficiently exploited — a failure shared by other Christian movements in Holland! In many circles, where the F.U. could have great impact, it is not even known, as I sadly discovered recently in conversations with Christian students and secular scholars at the University of London and Oxford. A Free University in Brussels and Berlin — these they had heard of. But also one in Amsterdam? That was something new!

The **Report** deals with this "international" problem under three headings: (1) The F.U. and the developing nations; (2) international cooperation with those who share the intentions of the F.U.; (3) the task of the F.U. with respect to the study of communism as a world-wide phenomenon. Our interest here concerns the second point. The **Report** suggests these ways in which the F.U. might expand its international contacts: through foreign students; exchange of professors; special courses for foreign students; increased use of an improved **Free University Quarterly**; cooperation with international reformed organizations; institution of "Kuyper-Lectures" to be published in an international language; and the establishment of a department of international relations.

It is clear that the writers of this **Report** have taken a broad view of the scope within which the F.U. must operate. Some additional suggestions are in order, however. Firstly, the F.U. should take a much greater initiative in acquainting Protestants in other countries with itself, and thus attract foreign students, by way of well-prepared and well-distributed publicity-material. Secondly, it should radically improve its scholarship-program for foreign students. Thirdly, it should take the initiative in publishing the most relevant Calvinist publications of the past and the present in international languages, and support such publications with the requisite funds. An expanded **Free Un. Quarterly** and a series of Kuyper-Lectures will not be sufficient. In the various faculties committees should annually prepare a list of those publications which express in a fundamental way the guiding principle of the F.U., and seek to publish those in existing journals in other nations or have them issued by a Free University Press.

Without a doubt, the F.U. can have a tremendously important role in the life of Christian communities also outside of Holland. We are thankful that this is being felt more and more in Amsterdam. Evidence of this will be the granting of honorary doctorates to a group of internationally known leaders, notably Prince Bernhard and the Rev. Martin Luther King, in October of this year. Still, common sense tells us that — even if all of the hopes expressed in the Report are fulfilled — the international role of the F.U. will always be a limited one. It can draw many foreign students to Amsterdam, but it will always be a **Dutch** university. Much can be attained by way of translation, but the bulk of its publications will remain concealed in the confines of the Dutch tongue. It will have to train its lawyers, economists, pastors, medical doctors, research scientists, educators and social workers for its most immediate environment, and that is Holland.

The **central role** which the F.U. can occupy in the world today must lie in the continued provision of a fund of ideas which concern the common problems of Christian scholars everywhere. It must give clear direction in those fundamental areas of philosophy and science where divergent or conflicting **Weltanschauungen** determine the **total** pattern and movement of philosophy and science. For the problems in **these** areas are common to all scholars, and in attempts at Christianity articulated solutions of these problems the Free University can best assist all of us.

But **North America** needs its own Free Reformed University, which can serve the immediate needs of Canada, of the U.S.A., and to some extent those of other nations in the Anglo-Saxon world. I am thinking here of the struggling groups of reformed Christians in Australia, Korea, Formosa, Japan, etc. A university in Toronto can adjust itself more quickly to these needs than the F.U. can. And this thus also spells out from one point of view the scope of the A.R.S.S. It will have to maintain close spiritual contact with the F.U. Such contact is present today in the many American and Canadian students at the F.U. who hope to support the A.R.S.S. in realizing its high ideals.

But the A.R.S.S. must strive to occupy the place in Canadian life that the F.U. has in Dutch life, and from such a vantage-point it will have to penetrate wherever there is an interest in Christian scholarship. These are dreams for the future. However, the present is the past, and the future is the present. What we do with the A.R.S.S. in these very early days of its life will affect it for decades to come.

Bernard Zylstra.